Calvinist-Contact

HAMILTON, ONT. - AUG. 1st, 1954
5th YEAR OF PUBLICATION - No. 92

HOLLAND - CANADIAN MAGAZINE

De Voorrang

Wie zich op de weg niet aan de regels van de voorrang houdt, komt in verschrikkelijke moeilijkheden. Dat zijn we allemaal volkomen met elkaar eens.

Maar als het om de voorrang gaat in andere opzichten, dan lijken de dingen nogal ingewikkeld. Opzettelijk druk ik me voorzichtig uit, want het kan best wezen, dat ze helemaal niet ingewikkeld zijn, maar dat het hier, anders dan op de highway, de uitgesproken bedoeling is, aan wie voorrang heeft, die juist niet te geven.

Nederlandse immigranten in Canada van positief christelijke levensopvatting krijgen in elk geval keer op keer met een bepaalde voorrangskwestie te maken.

Dat is voorrang van kerk en godsdienst boven de dingen van het dagelijks leven. Welke kerk men toebehoort, maakt in dit verband geen verschil, want elke kerk vraagt meeleven, trouw en offervaardigheid en die vraag komt meermalen in conflict met de eisen, die het dagelijks leven stelt. In een dergelijke situatie moet er beslist over de voorrang.

Voorbeelden behoeven dit alles ternauwernood toe te lichten. Op heel veel plaatsen is kerkbouw aan de orde. Om in Canada een kerk te kunnen bouwen, moet er heel veel op tafel zijn. Op ieders hart en beurs wordt dan een beroep gedaan. Maar dikwijls komt het antwoord: ik heb een huis (op afbetaling) of een car of wat anders gekocht en tengevolge daarvan kan mijn bijdrage voor kerkbouw maar gering zijn. Duidelijk een kwestie van voorrang: eerst de zaken hier en dan de kerk. En zeg maar eens hoe het dan moet. Alles kan immers niet tegelijk? Toch laat zich bij al de kracht van argumenten de vraag niet onderdrukken of een huis hier, voor onszelf, dan meer is, voorrang hebben moet boven het huis, dat er zijn moet opdat God kan worden gediend.

Wel het is de vraag naar de verhouding van de dienst van God en ons leven, kerkgang en leven in de week, Engelse les en catechisatie, een job met Zondagsarbeid of zonder dat en zo heel veel meer.

Buitengewoon vlot worden dat tegenwoordig moeilijke problemen genoemd, die niet met een handomdraaien te beslissen zijn. Te vlot, vrees ik, want wie de bijbel goed kent en dagelijks leest, bemerkt wel, dat een dergelijke probleemstelling zich daar zelfs helemaal niet voordoet.

De bijbel leert ons dat het hele leven dienst van God is, de Engelse les zelfs ook en het leven in de week van uur tot uur, dus van een tegenstelling is er geen sprake. Toch is alle dienst van God volgens de Schrift weer niet gelijk. God heeft ons zijn inzettingen en zijn rechten bekend gemaakt en vraagt dat we die onderhouden: Omdat Hij dat vraagt en omdat het voor ons zegen betekent.

De dienst des Heren bestaat in luisteren naar Hem en in gehoorzaamheid. Bij kopen en verkopen, bij werken en geld verdienen, bij het geheel van handelingen dat we het dagelijks leven plegen te noemen, heb ik met Hem te maken, want het staat alles in Zijn dienst. Er is niet een terrein, waar zijn geboden gelden, dat speciaal ons geestelijk leven zou wezen en een ander terrein, waar we kunnen doen wat ons goed lijkt, dat we het natuurlijk terrein zouden kunnen noemen. De dienst des Heren omvat en beheerst ons hele leven zonder uitzondering.

Maar wie het zo verstaat (en alleen de bijbel leert ons die beschouwing) gaat ook eerbied krijgen voor Gods ordeningen: van Zijn Woord, dat Hij in de kerk laat prediken en van Zijn sacramenten die Hij in de kerk laat bedienen. Dat is niet een kwestie van voorrang, in de zin van hoger, heiliger dan het gewone, maar van o n d e r s c h e i d in de dienst. God heeft verschillende ordeningen gemaakt, die niet met elkaar strijden, die alleen maar van elkaar verschillen. God dienen in de kerk is nu eenmaal wat anders dan Hem dienen in een bos. In beide is er sprake van dienst, maar wie zegt: ik hoef niet naar de kerk, want ik kan hem in een bos ook dienen, die heeft geen eerbied voor Gods ordeningen, die juist in hun onderscheiding heerlijk zijn.

Tal van christenen hier in Canada maken juist in de zomermaanden deze ernstige vergissing, door de Zondagavonddiensten te verzuimen vanwege de trip, die ze zich die middag hadden veroorloofd en die zich verder uitstrekte, dan ze hadden gedacht. Wat in het wegverkeer een gouden regel geacht wordt, heeft, als het om de kerk gaat, plotseling geen betekenis meer. Maar hebt u wel eens opgemerkt hoe het leven met de Here gaat verslappen, als men zijn ordeningen niet onderhoudt? Als men een kerkdienst per Zondag zonder enig spijtgevoel kan missen, dan kan men veel meer missen: ook het echte bidden en het bijbellezen, want dan heeft men het wat de dienst des Heren betreft, met God en met zichzelf op een accoordje gegooid. Maar dan moeten de geloofsblijdschap en de liefde gaan sterven. Wie zich aan de regels van de voorrang niet houdt, komt in nood. Dat geldt ook van ons leven met de Here.

Hij heeft immers Zijn dag ingesteld, opdat we AL onze dagen aan Hem wijden: de regelmatige prediking, opdat die vrucht zou dragen in ons hele leven, in al wat we zeggen en doen. Dus er is toch voorrang. Niet omdat bidden in de kerk heiliger is dan bidden thuis, of omdat luisteren naar een preek beter is dan bijbellezen in de vrije natuur, maar omdat God het zo beschikt heeft, dat het ene het andere dienen moet: dat ons geloven elke dag moet onderhouden worden en gevoed door wat Hij ons 's Zondags wil schenken. Wie die voorrang verwaarloost, wil uit rijden gaan met een lege benzinetank: wil zijn duistere kamer electrisch verlichten zonder de stroom te hebben ingeschakeld. Let op de voorrang!

Of dit alles echt bijbels is? Of religie zo „vormelijk" is? Nu, dan moet ge in Handelingen 9 eens van Paulus lezen. Jezus Christus had hem, de vervolger, staande gehouden op de weg naar Damascus, de Heilige Geest had hem in het hart gegrepen en dan worstelt deze verloste zondaar drie dagen en drie nachten in eenzaamheid vastend met zijn God. Daar zendt de Here dan Ananias tot hem, om hem tot het licht te brengen en tot besef van zijn roeping. Dan staat er dit merkwaardige: "en hij stond op en werd gedoopt; en toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt." Misschien hebt u er wel dikwijls overheen gelezen, maar daar staat nu letterlijk die voorrangskwestie geregeld. Of Paulus honger had en in lichamelijke nood was na die vreselijke dagen, is de eerste vraag niet. Eerst werd hij gedoopt en daarna ging hij eten. Eerst zijn we van Christus en dan staan we als zijn eigendom in het leven. Eerst de kerk op Zondag en dan ons leven als christenen in de week. Eerst wat de kerk vraagt en dan wat we zelf nodig hebben. Eerst God en Zijn dienst en dan ons hele leven in dat licht.

Och, het is precies hetzelfde als wat Jezus zelf ons zo dringend heeft geraden: „Zoek eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid — en al deze dingen zullen u toegeworpen worden."

F. GUILLAUME

Noodzakelijk Eerherstel

In mijn functie van Hoofdredactie-lid wil ik graag op deze ongewone plaats, waar mr. Vander Vliet immers de scepter pleegt te zwaaien, een stukje schrijven ter verdediging van onze fieldmen, die voor de groei en bouw van het kerkelijk leven in Canada zo uitermate veel betekenen.

Hun werk is op de laatstgehouden Synode ter sprake geweest. Ter gelegenheid van het voorstel, de 18 in functie zijnde fieldmen opnieuw en mr Herman Lam voor het eerst "as full-time fieldman for the Maritime Provinces" te benoemen, zijn in de discussie volgens het verslag in "The Banner" van 2 Juli dermate kwetsende dingen omtrent onze fieldmen gezegd, dat ik een woord van noodzakelijk eerherstel niet wil laten achterwege blijven.

Mr Vander Vliet zal mij dit ingrijpen in zijn rubriek wel niet kwalijk nemen. Natuurlijk acht ik hem volkomen bevoegd zijn eigen straatje schoon te vegen, maar in het licht van de geuite beschuldigingen zal ieder het kunnen billijken, dat nu eens een ander dan hijzelf het voor hemzelf en zijn medewerkers opneemt.

De gevoerde bespreking getuigde van bitter weinig kennis van zaken. Voor enige tijd heb ik een gedeelte meegemaakt van de vergadering van ons kerkelijk Canadian Immigration Committee, de deputaten der Synode, onder wie dan eigenlijk het werk onzer fieldmen resorteert. Ze waren toen bijeen in Toronto. Op die vergadering werd op een andere wijze geoordeeld over de betekenis van het fieldmen-werk. Maar daar waren dan ook de mannen bijeen, die op de hoogte zijn.

Ter Synode in Grand Rapids echter verklaarde de ene broeder, benieuwd te zijn of deze fieldmen eigenlijk wel nodig waren. "These men", zo zei hij letterlijk "are getting used to being supported by the Church". Stel u voor, niemendal uitvoeren en ondertussen leven **van steun door de** kerk!

Spreker voegde er wel aan toe, dat hij 't gewoonweg haatte zoiets te zeggen, maar intussen zei hij het dan toch maar. De volgende woordvoerder maakte het niet veel beter, toen hij verklaarde dat de enige taak van field-men was, immigranten te helpen overstappen, wanneer ze door bepaalde steden reisden. Van protesten tegen dergelijke enormiteiten staat in het hele verslag geen woord te lezen. De derde spreker was van oordeel dat het beter zou zijn, als de Synode deze 18 benoemingen niet handhaafde. Met andere woorden: ontsla dat hele stel „steuntrekkers" en simpele „spoorweggidsen" als zijnde overbodig maar meteen! Maar dat alles werd geopperd, zonder dat er ook maar een klacht, althans volgens het Bannerverslag op de Synodale tafel was gelegd. Toen er door weer een ander was geconstateerd, dat feitelijk de meerderheid er net zo over dacht, als de beide eerste sprekers, die ik hier ten tonele heb gevoerd, werd er op het voorstel, waarover gestemd moest worden, om allen plus mr Lam te benoemen, een amendement ingediend, dat zei: dat aan het Canadian Immigration Committee de opdracht moest worden gegeven, het er voortaan daarheen te leiden dat de fieldmen als werkkrachten van de kerk konden worden terzijde gesteld.

Men gelooft als predikant van een geheel door fieldman-immigratiewerk ontstane gemeente in Canada eenvoudig zijn ogen niet, als men zoiets leest... Maar daarop kwam gelukkig een van de leden van het Immigration Committee zelf aan het woord, die na een belangrijke argumentering, die door de broeders in Amerika n o o i t moet worden vergeten, verklaarde: "If the fieldmen were put away, it would be very damaging for us." Maar het mocht na al de geleverde nonsens, die neerkomt op onverhoord oordelen en veroordelen, niet meer baten. Wel werd het voorstel, de benoemingen te verlengen of, in dat ene geval n.l. te vernieuwen, aangenomen, maar het amendement eveneens... De deputaten hebben dus de opdracht in het komende jaar voor zoveel dat mogelijk zal blijken, een of meer van onze field-men weg te werken.

In de practijk zal het nog wel een beetje meevallen, vermoed ik: zoveel vertrouwen heb ik nog wel in ons Canadian Immigration Committee. Het doet alleen maar zoveel pijn, dat een dergelijk besluit werkelijk gevallen is en dat de broeders op de Synode blijkbaar niet beter weten.

Ik schrijf uiteraard vanuit de ervaringen, die ik in Toronto dagelijks opdoe en uit wat ik eens in de vier maanden door de verslagen van fieldman Vander Vliet op de classisvergadering te horen krijg. Maar dat stemt me zo dankbaar en vervult me met zoveel respect voor het fieldman-work dat ik ter herstel van geschonden eer wil vragen: wat zou er in deze grote stad en haar omgeving van openbaar worden der Christian Reformed Church terechtgekomen zijn, als de Synode hier geen fieldman had geplaatst? Men kan de sporen van dat werk nauwkeurig volgen zelfs. Wat moeten nieuw aangekomenen beginnen zonder dat er ene man is, die over tal van contacten beschikt, fabriekseigenaren kent, adressen weet, waar kan aangeklopt worden met de vraag of er werkkrachten nodig zijn. In deze wat werkgelegenheid betreft moeilijke periode gaan er hele dagen om, met begeleiden van de newcomers van de ene fabriek naar de andere, totdat soms ten langen leste het doel is bereikt. Hoeveel adviezen moet zo'n man niet geven? Op hoeveel vragen moet hij antwoorden? We maken ons hier in Toronto zelfs ongerust, dat de spanning te groot wordt en de last te zwaar, die de fieldman niet alleen, maar ook zijn vrouw en ook zijn gezin te dragen krijgt. Het is eenvoudig om te lachen, als iemand wil beweren, dat een fieldman niets doet, dan bij aankomst van een trein de mensen aanwijzen en inlichten met welke trein ze verder moeten reizen. Maar waarom laat men zulke onzin rustig zeggen, zonder een woord van protest? Wie wel eens getracht heeft met fieldman Vander Vliet een afspraak te maken voor het een of ander, weet hoe bezet ook deze werker is. Een fieldman in een groeiende immigratiegemeente kan, als hij trouw zijn roeping wil volbrengen, zijn taak eigenlijk niet aan. Dat is de werkelijke stand van zaken.

Ongetwijfeld, dit is geen betoog voor de volmaaktheid van de fieldmen der Christian Reformed Church. Ook zij zijn zondige mensen en daarom maken ze fouten net als iedere predikant en elk gemeentelid. Maar het debat liep over de vraag of het goed is dat de kerk fieldmen heeft en daarvoor gelden voteert, of dat het beter is, ze af te schaffen. Ik acht het zeer gelukkig dat op dezelfde Synode ,waar over fieldmen allerlei gezegd is, dat kant noch wal raakte, ook de woorden geklonken hebben: **"If the fieldmen were put away, it would be very damaging for us"!**

Dat moeten we goed onthouden, want het is waarheid voor de kerk in Canada. God gebruikt ook deze mensen voor het welzijn van Zijn volk in dit land. Laten we deze zwoegers waarderen en bemoedigen en helpen. We kunnen beter, dan met onbillijke woorden hun moed en blijdschap weg te nemen. We moeten, ook voor hen, **bidden.** Het is hoogst belangrijk kerkwerk, dat ze doen.

F. GUILLAUME

ATTENTIE BESTUURSLEDEN

Willen de secretarissen en penningmeesters van alle plaatselijke Immigration Societies zo vriendelijk zijn hun namen en adressen zo spoedig mogelijk even schriftelijk op te geven aan de secretaris van de Immigration Council?

Bij voorbaat hartelijk dank voor uw medewerking. Het adres van de secretaris is: Mr. P. Turkstra, 205 Wentworth St. S., Hamilton, Ont.

IMMIGRATIE

Het adres van de Nederlandse Ambassade is nu: 12 Marlborough Ave., Ottawa. Het kantoor van de Landbouw en Emigratie Attache: Dr. A. S. Tuinman, is gevestigd op hetzelfde adres.

—•—

Twee belangrijke besluiten werden kort geleden genomen door de Canadese regering, betreffende het binnen laten van immigranten in Canada. In de eerste plaats werd de datum vervroegd, waarop voor dit jaar de aankomst van zekere groepen wordt stopgezet en in de tweede plaats werd de beroepenlijst gewijzigd.

Oorspronkelijk was voor de zogenaamde "open placements" de einddatum vastgesteld op 31 October. Dit is nu 30 September geworden. Familiegevallen zullen vermoedelijk ook na die tijd nog worden toegelaten, hoewel in vertraagd tempo.

De tweede verandering betreft zekere beroepen, die tot op heden voorkwamen op de officiele lijst maar die nu daarvan geschrapt zijn, omdat zij niet langer zekerheden bieden voor plaatsing, zoals: houtbewerkers, mijnwerkers, textielarbeiders, tekenaars, wevers, spinners, blekers, ververij-personeel, tentenmakers, schoenmakers, lederbewerkers, metaalbewerkers, machinisten, fitters, reparateurs van machinegereedschappen, monteurs.

In 1953 werden ongeveer 168.000 personen in Canada toegelaten. Dit jaar zal het aantal niet veel kleiner zijn. In verband met de wisselende toestanden in de Canadese industrien zal van maand tot maand besloten worden welke veranderingen in het immigratie systeem moeten worden aangebracht.

Onder de Loupe

AMERICA—CANADA

Het is met de naam van de Christian Reformed Church langzamerhand een ietwat netelig ding. Officieel moeten er op die drie woorden nog twee andere volgen, n.l.: of America. Zo was het steeds en is het nog maar kan het eigenlijk zo wel blijven? Het deel van deze kerk, dat in Canada leeft, wordt nog elke week groter. Ongeacht wat hier in Canada gebeurt en hoe de dingen zich hier ontwikkelen, moeten we nu toch maar zo blijven heten? Zou het geen tijd worden, dat hieraan officieel aandacht wordt gewijd?

De Christian Reformed Church is heel sterk op de States georienteerd. Dat ligt voor de hand en is ook te verklaren, maar het Canadese deel der kerk gaat wel steeds nadrukkelijker vragen, dat er ook met haar zal worden rekening gehouden. In nagenoeg alle Canadese kerken hangt in de consistorie of in een bijkamertje de kalender van het Seamen's Home in Hoboken. Dat is, zo voelen we dat aan, de Christian Reformed kalender. Maar Canada constateert: gemaakt in en voor de States. Er staan namelijk alleen maar Amerikaanse gedenkdagen op aangegeven en geen enkele Canadese......

KIJKER

Op Zee

Van verschillende zijden is er op aangedrongen, en diegenen die voor de inhoud van ons blad hebben zorg te dragen, verwachten het, dat we van onze indrukken, opgedaan op onze korte reis naar Nederland ook onze lezers wat meedelen. Dat willen we ook gaarne doen.

Beide malen maakten we de reis per schip; over die reizen dan eerst maar enkele dingen.

Wat is die zee groot!

Dat is op zichzelf niets nieuws, maar wie zo'n reis zo'n enkele keer meemaakt komt toch onder de indruk daarvan. Wat is die zee groot! Wat een water! Zo'n schip spoedt dag en nacht voort, een week of nog langer, met een behoorlijke snelheid van zeg een zeventien of achttien mijl per uur, en dat gaat maar door. Aan alle zijden water, water. Het geeft een vage indruk van wat oneindigheid betekent. Daar varen zoveel schepen op zee en toch ziet men zelden een schip totdat men dichter bij land komt. En dan is de Atlantische Oceaan nog maar een betrekkelijk klein stuk water. Daar zijn reizen die weken en zelfs maanden duren. Wat kan men op zo'n oceaan zich klein gevoelen: zo'n schip, een stipje op de grote oceaan en jezelf een klein onderdeeltje van zo'n stipje! Wij maakten gelukkig geen storm mee, maar wat moet men in een storm zich wel afhankelijk gevoelen! Maar ook vertrouwend. Want ook de zee is door onze God gemaakt en Hij regeert ook daar. En die zee spreekt zó luide van Zijn grootheid. En wat gebruikt de Heilige Schrift de zee als beeld om allerlei daardoor te vertolken. Zo'n zeereis kan inderdaad wel dienen om sommige Schriftgedeelten bijzonder duidelijk en reëel te maken. Al deze dingen zijn in het algemeen ons wel bekend, maar men moet toch eens zo'n reisje maken om er eigenlijk wat in te komen.

In verband met die zee ook dit: Wat is het Nederlandse volk ook in onze dagen weer druk op zee!

Nederland is door zijn ligging voor een groot deel van zijn bestaan op de zee aangewezen. Men spreekt daar van het klimaat als een "zee-klimaat". De geschiedenis van Nederland is vol van gebeurtenissen op zee; de hoge dijken die ge overal ziet, spreken van de worsteling met de zee; de verwoesting die we in Zeeland zagen, nu nog anderhalf jaar na de grote ramp aldaar, toont u op grimmige wijze wat een vijand die zee is; maar de zee moet ook nu weer dienen om te helpen Nederland te onderhouden en op te bouwen. Het s.s. Zuiderkruis bracht ons van Quebec naar Rotterdam, de Waterman bracht ons terug naar Halifax. Deze schepen waren vroeger troepenschepen, die de jongens naar Indie brachten. Op de trein van Montreal naar Quebec troffen we een jonge man die terug ging naar Nederland en die indertijd als militair met de Zuiderkruis naar Indie vervoerd was. Wat een reis! Hutten had men niet, alleen hangmatten om in te slapen. Pas trof ik nog een vroegere militair die ook zo'n reis meemaakte. Daar gaan we nu maar niet verder op in want dat raakt een onderwerp, dat we maar beter kunnen laten rusten. Maar deze twee schepen zijn later omgebouwd om te dienen als passagiersschepen. Ze zijn er op ingericht om zoveel mensen te vervoeren als mogelijk is. Alles is wat licht ingericht: als er een stevige bries waait, kleppert alles; en (dit uit de eigen mond van een officier op een van die schepen) ze zijn bijzonder geschikt om geharde zeelui te vormen, want als het wat spookt kunnen ze geweldig rollen. Maar ze zijn blijkbaar erg druk. Dit zijn van die schepen die guldens aan moeten brengen zodat Holland kan kopen en zijn industrie op kan bouwen en exporteren. En ze schijnen onophoudelijk te varen. De Zuiderkruis liep op een Maandagavond Rotterdam binnen en moest de volgende morgen alweer op weg naar New York en dan weer vijf weken naar Zuid Afrika, etc. Men krijgt een indruk dat er hard gewerkt wordt. De Nederlander is op zee in zijn element. Hij weet de zee te gebruiken. De driekleur wappert ook in onze dagen in alle oorden der wereld.

Men doet alles wat men kan om het de passagiers aangenaam te maken. Een jonge collega uit de buurt van Toronto, op reis naar familie in Engeland, wees er op hoe schoon het schip was: geregeld is men aan het spoelen en poetsen en wassen om alles netjes te houden. Het eten was prima, de bediening prompt op tijd, goed geregeld en vriendelijk. In de voormiddag, naar Hollandse gewoonte, een kopje koffie, in de namiddag een kopje thee. De hutten worden mooi in orde gehouden. Voor kinderen is er een speciale voorziening. Wie wil kan gebruik maken van de bioscoop. Voor godsdienstoefeningen maakt men gaarne een regeling. De Indische bedienden zijn over het geheel behoorlijk getraind en doen hun best. Alles is goed verzorgd. We hebben dienaangaande geen klachten, alleen waardering.

Wel is er in dit verband ook een schaduwzijde. We bedoelen met het oog op de bemanning. Het leven van de zeeman brengt veel ontberingen mee. Wat het werk op zichzelf aangaat, zijn er zeker veel verbeteringen aangebracht; men kan gebruik maken van veel dat men vroeger niet had; daar zijn in geval van ziekte ook een dokter en verplegers(sters) aan boord, en zo meer. Met dat al moet wie de zee bevaart, veel missen, vooral wat het huiselijk leven aangaat. Een jonge machinist vertelde ons dat hij nu zolang getrouwd was en bijna nooit thuis. Een matroos was vier jaar getrouwd en was in die tijd ongeveer een half jaar thuis. Beiden wilden wat anders. De Zuiderkruis liep twee dagen te laat Rotterdam binnen, de volgende morgen om acht uur moest men weer op zijn post zijn. Sommigen of misschien wel velen gingen niet eens naar huis: het was de moeite niet waard. Eén zei: als men dan weer thuis is voelt men hoe moe men is en kan men haast niet weer wegkomen. Ik ga maar niet. Onder zulke omstandigheden is men ook zo gevaarlijk open voor verleiding. Mannen en vrouwen ver van huis en hier zo dicht bij elkaar, met ook het verlangen naar gezelligheid en intimiteit... dat is een zeer ongewenste situatie. De officieren kunnen hun vrouwen nog eens meenemen, maar ook maar zo nu en dan; de gewone bemanning kan dat niet. Wat moet men veel ontberen! Men kan nu wel zeggen: dat weet je vooruit wanneer je het zeemansleven kiest, maar dat doet men ook niet altijd uit vrije keus. En dat voor de Nederlander die zoveel houdt van huiselijkheid en gezelligheid! Ik heb dat probleem sterk aangevoeld.

En dat brengt dan nog weer een verdere gedachte: de grote behoefte aan geestelijke arbeid onder de zeelui. Onze emigranten worden vergezeld van een "bootpredikant", die tracht ze te helpen op hun weg. Goed. Een mooie regeling. Maar de bemanning dan die geregeld van huis is? Een predikant meesturen met een bemanning van tweehonderd zal zeker moeilijk gaan. Maar daar blijft toch de behoefte. Elke bootpredikant zal zeker ook wel trachten onder de bemanning iets te doen. En blijkbaar ontbreekt daar de belangstelling ook niet geheel. In de Zondagmorgendienst op onze terugreis was er ook een niet ontmoedigend aantal van de bemanning aanwezig. En daar werd geluisterd ook. Wat ons ook weer niet behoeft te verwonderen, want zeelui zijn ook mensen met geestelijke behoeften en daar zijn ook christenen onder, wellicht nog wel meer dan we zouden denken. In dit verband denkt men met waardering aan het werk van ds Wristers en het personeel in Hoboken en op andere plaatsen. Dat is aan de wal. En dat is zeker van grote waarde. Maar wie zorgt voor geestelijke bearbeiding op zee? Die gedachte heeft ons nogal eens bezig gehouden. Een makkelijk werk is het zeker ook niet. Men kan als passagier voor een week aan boord wel trachten iets te doen, maar men moet eigenlijk eerst iets meer afweten van het leven aan boord en de regeling van het werk en zoveel meer, anders kan men door onhandigheid ook veel bederven. Maar ongetwijfeld ligt daar een arbeidsveld.

Nu lezers, hier hebt u dan voorlopig iets, gauw even neergetikt terwijl de stapel post die bij onze afwezigheid zich ophoopte, nog niet overwonnen is. Later bij welzijn meer. Au revoir!

JOHN GRITTER

CALVINIST CONTACT

Holland - Canadian Magazine

Issued the 1st and the 15th of each month, under the auspices of the Christian Reformed Immigration Societies in Canada.

Publication Committee:

Alberta:
Rev. J. Hanenburg

British Columbia:

Ontario:
Rev. A. Persenaire, President
Mr. J. Vander Vliet, Secretary
J. Tamming
C. C. Vande Riet
Rev. J. Rubingh

Editor-in-Chief (Temporary)

Rev. K. Hart, 116 Camp St., Wallaceburg, Ont.

Editorial Committee:

Rev. J. Gritter, London, Ont.
Rev. F. Guillaume, Toronto, Ont.
Rev. T. C. Van Kooten, Hamilton, Ont.

Contents:

All matters for publication should be sent to the temporary Editor-in-Chief: Rev. K. Hart, 116 Camp St., Wallaceburg, Ont.

Subscriptions and Advertising:

Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Administrator: Mr. Lucas Koops, Group I Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont., phone NE 4 - 6231. — Subscriptions $3.00 a year in advance.

Printers:

Bosch & Keuning (Canada) Ltd., Box 34, Station "B", Hamilton, Ont.

Mailing:

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ont.

Mrs. C. WITT

VOOR DE VROUWEN

Grepen uit de Canadese geschiedenis

(Vervolg) **Mrs. C. Jaarsma, Trenton Ladies' Aid.**

Na 40 jaar immigratie waren er in Nieuw Frankrijk nog geen 800 zielen. Er was weinig belangstelling voor en het leven was zo zwaar en gevaarlijk, dat de gevestigde kolonies steeds weer uitgedund werden.

In 1665 stuurde de koning Jean Talon naar N. Frankrijk. Hij had de rechtbanken politie en belastingen onder zijn beheer. De intelligente, hard-werkende man verdiende ten volle de bijnaam Grote Intendant.

Hij realiseerde dat Nieuw Frankrijk meer kolonisten nodig had. Nu adverteerde hij onder de soldaten die hun diensttijd beeindigden. Hij schiep nieuwe landheerschappen langs de rivier Ridilieu waar de officieren landheren werden, die hun land aan nieuwe habitants gaven, die voorheen onder hen gediend hadden. Het was goed deze strijdbare mannen in het hart van het gevaarlijk Iroquois gebied te plaatsen als bescherming voor de rest van de kolonie.

Vervolgens werden op verzoek van Talon door het Franse gouvernement jonge vrouwen uitgezonden, die speciaal geschikt moesten zijn voor het leven van ontberingen dat hen wachtte. Dit bleek een uitkomst want zo gauw de schepen landden gingen de jonge mannen er heen op hoop van een bruid. Ze werden getrouwd in groepen van 30 of meer.

Terwijl Nieuw Frankrijk zich ontwikkelde bleven ook de Engelsen niet werkeloos. In 1664 dwongen zij de Hollandse kolonie aan de Hudson rivier tot overgave. Nu was het gehele gebied van Acadia (Nieuw Frankrijk) tot de Spanjaarden in Florida onder de Britse vlag.

In 1667 vinden we twee buitenlanders voor Koning Charles II van Engeland verschijnen. Hun namen zijn Radisson en Groseilliers. Die hadden een plan om Charles II te helpen de bonthandel in het noorden te bevestigen. Zij kenden de talen der Indianen en hadden een groot deel van het gebied doorkruist. Ze hadden enige jaren terug een rijke bontlading van hun reis teruggebracht. Het volgende jaar eiste de gouverneur de helft van hun winst in ruil voor verlof om te gaan handelen. Boos en verontwaardigd waren ze zonder verlof vertrokken maar werden bij hun terugkomst streng gestraft. Dat was de reden dat ze nu de Engelse koning hun diensten aanboden.

Prins Rupert, broer van de koning, en verschillende andere edele kooplieden betaalden een expeditie om naar het nieuwe land te gaan, en zo zeilden 2 schepen het westen in. Het schip van Radisson moest terug en verloor dus een jaar; maar bij Groseilliers liep alles vlot. Hij had een fort aan de Hudson Bay gebouwd en handelsbetrekkingen met de Indianen aangeknoopt. In 1670 werd de Hudson's Bay Compnay opgericht, die tot op heden bestaat.

De nieuwe company kreeg heerschappij over de bonthandel in het gehele gebied waarvan de rivieren in de Hudson Bay uitmondden. Koning Charles wist niet dat dit inhield het grootste gedeelte van West Canada tot aan de Rocky Mountains en grote gedeelten verder het Noorden in zowel als in Quebec.

Gedurende de volgende jaren werden steeds meer posten gebouwd die de Nieuw Franse bonthandel zware concurrentie aandeden, zodat een strijd meer en meer onvermijdelijk werd. Zij hadden dan ook zeer te lijden onder aanvallen van Franse zijde totdat Fort Nelson het enige overgebleven fort was en zelfs dat moest overgegeven worden.

In 1713 echter kwam aan het vechten een eind en kreeg Engeland het Hudon's Bay gebied terug en de handel van de Hudson's Bay Company en der Indianen bloeide weer.

Intussen was het ook op andere plaatsen geen vrede. De Engelse kolonien en Newfoundland werden aangevallen en ook nederzettingen op het vaste land werden door Fransen en Indianen uitgemoord en verbrand. Men kon er niets aan doen. Het was een vreselijke tijd.

De rijke ladingen bont die Radisson en Groseilliers uit het binnenland brachten deden ook andere mannen uittrekken om rijk te worden. Zij, en dappere zendelingen, baanden nieuwe wegen naar het hart van Ontario. Bekend is de naam van La Salle, die van Montreal via Lake Ontario, Lake Erie, Lake Huron, Lake Michigan, langs de Illinois River, en de Mississippi River de Gulf of Mexico bereikte. Henry Kelsey reisde langs de Hayes River door Manitoba en volgde de Saskatchewan River naar het hart der prairies. Pierre de la Verendrye en zijn zoons reisden door Lake Huron en Lake Superior naar Lake Winnipeg en volgden daar ook de Saskatchewan River en maakten zelfs een tocht in het stroomgebied der Missouri River. Ze hoorden de Indianen over de „Westerse Zee" spreken. Herhaaldelijk trachtten ze die te bereiken maar dat was niet voor hen weggelegd.

Niet uit het veld geslagen door oorlogsverliezen waren de Engelsen opnieuw begonnen kolonies te stichten. In 1749 werd Halifax geboren.

Nu liep het de Fransen tegen en in 1755 werden de Acadians gedwongen Nieuw Frankrijk te verlaten. Hun landerijen, hun gebouwen en vee werden verbeurd verklaard. Alleen geld en huisraad mochten ze meenemen. Ze werden langs de kust in kleine groepjes afgezet. Wat een ellende! Deze daad van Engeland blijft een zwarte bladzijde in de geschiedenis. Toen in 1756 oorlog uitbrak tussen Engeland en Frankrijk werden de gevechten ernst en eindigden eerst in 1763 toen Canada aan Engeland kwam.

De 13 Engelse kolonien aan de Atlantische kust breidden zich sneller uit. Het begon hun te hinderen dat een deel van hun wetten in Engeland gemaakt werden. Ze wi onafhankelijk zijn. Canada, de "veertiende provincie" weigerde echter mee te doen. Een leger werd naar het noorden gestuurd, maar toen in het voorjaar een Engelse vloot de rivier opvoer, trok het terug. Intussen woedde in het zuiden de American Revolution. Deze werd met hulp van Frankrijk gewonnen. Toen in 1789 de vrede getekend werd, werd generaal Washington, die de kolonisten legers aangevoerd had, gekozen tot eerste president van de Verenigde Staten van Amerika.

Inwoners van de 13 kolonies, die onder Engeland wilden blijven kwamen naar Nova Scotia en Canada, waar ze bekend stonden als United Empire Loyalists. Ze hadden alles verloren en hoewel het Engelse gouvernement haar best deen hen te helpen, volgde toch een tijd van grote ontberingen.

Verhalen als het volgende gingen rond. In de buurt van Picton ging een soepbot van huis tot huis en werd keer op keer gekookt om er nog wat voedingswaarde uit te krijgen. In het Niagara district juichtten de kinderen toen een robin gevangen werd want daar kon een hele pan soep van gekookt worden.

De Loyalists waren de eerste Engels sprekende kolonisten in Canada (daaronder wordt verstaan Ontario en Quebec). Aangezien de meeste Frans-sprekenden zich in Quebec neergezet hadden, zetten de Loyalists zich meer en meer in Ontario neer. De Engelse provincie werd Upper Canada, de Franse Lower Canada genoemd.

De koning stelde een gouverneur aan over het gehele land en een lieutenant-gouverneur over iedere provincie. De eerste Lieut.-Governor was Col. Simcoe.

Veel bleef er nog te ontdekken en het was ook nog maar een heel pover begin, maar er was een land met een regering. Want in September, 1792, riep Gov. Simcoe het eerste parlement bij een. Het was maar een klein groepje mannen, maar de wetten die daar het licht zagen waren heel belangrijk voor de dominion-in-de-dop - Canada.

Niet bij brood alleen . . .

Het was Simon Aldermans wel naar de vleze gegaan in Canada. In 1947 nam hij het besluit als jonge, sterke kerel zijn fortuin in Canada te gaan zoeken. Zijn vrouw had geen bezwaren en zo hadden ze dan de grote sprong over de Oceaan gemaakt.

En inderdaad, ze mochten tevreden zijn over de bereikte resultaten.

In Holland verdiende Simon een laag loontje als boerenknecht. Hij reed op een oude fiets naar zijn werk en kon zijn jonge vrouw geen enkele luxe aanbieden.

Hoe was dat alles veranderd! Hijzelf verdiende zestig dollars per week en zijn Johanna veertig! Samen werkten zij op dezelfde fabriek, hoewel ze elkaar nooit ontmoetten. Maar iedere Vrijdag was het feest! Dan werden de loonzakjes nog eens nageteld, of het bedrag wel klopte.

Na enkele weken reeds werd een car gekocht. En nu maar toeren door het wonderschone Canada. Elk week-end werd een wekelijks terugkerend feest. Elke Zaterdag en Zondag naar de meren of naar vrienden. Genieten van de heerlijke natuur.

Doop en Belijdenis werden vergeten, dat behoorde bij het vergeten Holland. Kinderen? Ze hadden ze niet; ze kregen ze niet en ze wilden ze niet! Simon kwam uit een gezin van acht, en Johanna uit een gezin van tien kinderen. Nu, dan behoef je elkaar niets meer te vertellen; dan weet je er alles van. Kinderen? Later misschien, als alle wensen vervuld waren!

Simon en Johanna hadden nog heel wat op hun waslijst staan! Behalve de kerk, die kon geen genade vinden. Ze lieten de dominee van de kerk, waartoe zij behoorden krachtens hun Doop en Belijdenis, rustig praten en ze lieten de kerk links liggen. Eerst hun waslijstje en dan zouden ze weer zien.

Simon en Johanna togen weer ijverig aan het rekenen. Ja, het zou nu wel gaan, dachten ze. Weg uit het basement; een eigen huis moest er komen, een eigen bungalow, op een heel mooi plekje.

Welnu, ook dat ging door, de bungalow kwam er. Zij konden hun down betalen, en nu maar weer werken en sparen om de bungalow schuldvrij te krijgen.

O, wat ging hun leventje toch mooi verder. Om jaloers op te worden. Johanna vond, ze konden best jonge mensen inwoning geven, dan sneed het mes van drie kanten! Ook dat ging door en spoedig was de bungalow gevuld met veel jonge gasten.

Johanna gaf haar baan op en werd nu een volleerde hospita, die alle grote zorgenkinderen op tijd van hun natje en hun droogje moest voorzien. Dat bracht veel dollars op en dollars verzoetten de arbeid.

Maar Johanna had het vreselijk druk. Het was een moordend, jachtend leven. Zeker het geld vloeide binnen en de bungalow werd betaald. Zij hadden nu alles wat hun hart begeerde; een car, een electrisch fornuis, een electrische wasmachine, een juweel van een ijskast, en.... een eigen bungalow.

Simon en Johanna waren in deze jaren heel erg veranderd. De spiegel sprak een heel duidelijke taal, vooral tot Johanna! Ze kon soms zo vreselijk moe zijn en durfde niet te klagen.

Totdat de slag viel..... Een kostganger vond Johanna bewusteloos op de vloer liggen. Hij belde ijlings een dokter op en deze gaf order om Johanna naar het ziekenhuis te doen vervoeren.

Simon werd vanuit het ziekenhuis opgebeld. Een vreemde stem zei in het Hollands: "Spreek ik met Mr. Aldermans? U spreekt met zuster Margret van het Maria-Hospital. Uw vrouw ligt hier in het ziekenhuis, op advies van dr Jorgensen. U kunt uw vrouw vanavond om zeven uur bezoeken".

Sidderend hing Simon de telefoon aan de haak. Hij vergat zelfs te vragen wat Johanna scheelde. Lijden en sterven, daar had hij nooit aan gedacht in Canada. Hij was daar eenvoudig niet aan toe gekomen. En Johanna ook niet, dat wist hij heel zeker! Ze hadden samen hun idealen nagestreefd.

Hij reed op de bepaalde tijd naar het ziekenhuis.

Daar lag Johanna, bleek en uitgeput. "Bloed opgegeven", had de Hollandse verpleegster gezegd. "Uw vrouw moet minstens een jaar liggen, zegt de dokter".

Johanna en Simon keken elkaar aan. Zij mocht niet spreken, daarom sloeg zij haar ogen ten hemel, alsof ze wilde zeggen: "Vandaar moet onze hulp komen".

De volgende dag kwam ds Renkema aan haar ziekbed. Hij vatte haar vochtige hand en vroeg: "Hoe is het, m'n kind?"

Johanna trok die hand op tot haar gezicht. Haar tranen vloeiden rijkelijk en de predikant voelde het hete vocht aan zijn hand. Hij liet haar begaan, want hij wist dat deze vrouw bitter bedroefd was. Ook deze mens had gejaagd achter het klatergoud van de wereld, van het tijdelijke en nu.......

"Laten we samen bidden, Johanna".

Ds Renkema bad een roerend gebed en smeekte de Here om herstel voor deze jonge zuster.

Drie weken later werd Simon opnieuw zwaar getroffen; de baas deelde hem mede, dat hij ontslag kreeg wegens slapte in het bedrijf. Dat had hij niet verwacht, na zoveel jaren van drukke werkzaamheden. Hij zuchtte diep en klemde de tanden opeen. Nee, dit kon hij niet aan Johanna vertellen. Die had al genoeg te verwerken.

Maar God hoort het gebed van Zijn afgedwaalde kinderen, ook van Simon en Johanna. God had zo duidelijk in hun leven gesproken en.... zij hadden Zijn Stem verstaan!

En nu, alles ging weer goed komen in hun leven. Johanna werd weer sterker en de dokter was heel tevreden. Simon kreeg een andere job, zij het ook dat hij belangrijk minder ging verdienen.

En toch was dat het niet, wat weer glans aan hun leven gaf. Simon en Johanna wisten beiden, dat God hen had staande gehouden op het hellende vlak, waarop zij terecht gekomen waren.

Een jaar later luisterden twee gelukkige mensen naar de prediking van ds Renkema, die preekte over de tekst: "De mens zal bij BROOD alleen niet leven, maar bij alle Woord, dat door de mond Gods uitgaat".

Thuis, in de bungalow, heeft Simon voor het eerst in zijn leven hardop aan tafel gebeden. Het ging haperend maar de engelen in de hemel hebben meegeluisterd naar Simon's stuntelig gebed: "Geef, Here, dat we nou beter gaan leven... En-ne... als Johanna weer sterk genoeg is.... wil ons dan alstublieft een kind geven, Here.... al zijn we 't niet waard, dat U 't doet...."

VROUWENVERENIGINGEN-LEAGUE HAMILTON

Op 1 Juni 1954 werd er in de Chr. Ref. Church van Hamilton een vergadering gehouden van afgevaardigden van verschillende verenigingen waarin werd besloten om een eigen league op te richten.

Oorspronkelijk behoorden deze verenigingen bij de Niagara-league.

De gestadige groei en ook de vrij grote afstand deed de behoefte aan een nieuwe league ontstaan.

Zowel de Hollandse als Engelse verenigingen zijn hierbij aangesloten.

Aanwezig waren afgevaardigden van Ancaster, Burlington, Hamilton, Mount Hamilton, Waterdown en West-Over.

Als bestuur werd gekozen: presidente, Mrs. P. C. Van Kooten; vice-presidente, Miss Blom; penningmeesteresse, Mrs. Woudstra; algemeen adjunct, Mrs. Slump; secretaresse, Mrs. Farenhorst.

Het voorlopige plan is om enige sprekers uit te nodigen.

Moge deze league bijdragen tot meerdere groei van ons verenigingsleven.

Namens league Hamilton,

J. C. FARENHORST,
2 West Fourth Street
Hamilton, Ont.

LANDBOUWRUBRIEK

door Ir. J. W. BAKKER

Geld voor het Boerenbedrijf in Canada

Deze keer een samenvatting van een artikel in "The Economic Analist" van de hand van S. C. Hudson.

Hoeveelheid kapitaal. Een schatting van de hypotheken op boerderijen geeft een bedrag van ongeveer $460 millioen op het eind van 1952. De totale geschatte waarde voor de belastingheffing was 5½ billioen. Dit zou betekenen dat er slechts 27% van het bezit met hypotheek is belast. Het bedrijfskapitaal voor vee, machines en goederen wordt geschat op $4 billioen. Hiervan werd door de banken verstrekt $300 millioen. Vele boeren staan in rekening courant met hun leveranciers, waarvoor men eveneens een bedrag van $300 millioen schat. Op grond van deze bedragen komt men gemiddeld tot 20% geleend geld.

Bronnen van bedrijfskapitaal en crediet. Men heeft langlopend - 5 tot 25 jaar; middellang - 1 tot 5 jaar; en kort crediet - tot 1 jaar. Ongeveer 50% van het crediet wordt verstrekt door particulieren, de rest door overheid, maatschappijen en co-operaties.

Enige historische feiten. In de eerste wereldoorlog werd de productie sterk uitgebreid. De oppervlakte tarwe nam toe van 10 millioen tot 22 millioen acres. Dit betekende een sterke vraag naar crediet. Toen de crisis van 1929 en later kwam was nog lang niet alles terugbetaald. De overheid heeft toen wetten gemaakt waarbij reducties werden toegepast, enz. Dit maakt verschillende maatschappijen erg kopschuw voor belegging in boerderijen. Men redeneert dat zulks weer kan gebeuren en dan is dus de hoofdsom aangetast. Voor verzekeringsmaatschappijen en pensioenfondsen, die steeds met een vast dollarbedrag moeten werken, is dit inderdaad een probleem. De overheid heeft daarom nu garanties gegeven of treedt zelf op als financier.

Overheidscrediet of credietgarantie. In 1929 werd de Canadian Farm Loan Board ingesteld. Deze instelling geeft hypotheken van overheidsgeld uit. De rente bedraagt 5 of 5½% maar de Minister van Financien krijgt slechts 3¾%. Het verschil is om de onkosten te dekken. Ongeveer 7% van alle hypotheken zijn op deze wijze verstrekt. Voor de oorlogsveteranen werd een aparte wet gemaakt in 1942: The Veteran's Land Act. De bedoeling was om veteranen te helpen voor het beginnen van een boerderij. Crediet wordt verstrekt voor aankoop van grond en gebouwen en voor vee en machines. Maart 1953 was er $205 millioen verstrekt.

In 1945 werd "The Farm Improvement Loans Act" aangenomen. De overheid garandeert hierbij aan de banken 10% van leningen welke gemaakt worden voor verbeteringen aan, op en in de boerderij. De rente is 5% en de leningen moeten in 2 of 3 jaren worden terugbetaald. De aanvrager moet zelf 25 tot 40% van het kapitaal verstrekken. Ongeveer 90% van het geld is gebruikt voor de aanschaf van machines. Aan het eind van 1952 was reeds meer dan $353 millioen verstrekt.
The Quebec Farm Credit Bureau geeft hypotheken uit in de provincie Quebec met overheidsgeld. Werd ingesteld in 1936. Het maximumbedrag is $6000.00.

In Ontario werd in 1952 een regeling gemaakt bij "The Junior Farmers Establishment Act". De bedoeling is om landvlucht tegen te gaan en jonge mensen te helpen om zelf te beginnen op de boerderij. De wet stelt een leeftijdsgrens van 21 tot 35 jaar. De rente is 4½% voor leningen met een looptijd van 20 tot 25 jaar en 4% voor leningen met een looptijd van korter dan 20 jaar. Het eerste jaar was 1953 en de directie heeft erg voorzichtig gehandeld zodat het beschikbare crediet lang niet was gebruikt. De minister heeft deze heren nu op het hart gedrukt om toch vooral het beschikbare bedrag uit te geven. Het geld wordt uitsluitend gegeven als hypotheek.

Credietbehoefte. De behoefte aan geld is zeer sterk wisselend. De opbrengsten en de prijzen schommelen sterk en zo heeft men dus ook zeer grote verschillen in de behoefte aan kapitaal. Deze onstabiliteit maakt het nodig om over voldoende crediet op lange termijn te beschikken. Vooral in de Prairie-provincies treden grote verschillen op in opbrengst en in geldelijk inkomen.

Door de mechanisatie is de behoefte aan geld zeer gestegen. Vergeleken met 20 jaar geleden is het kapitaal voor vee en machines gestegen van 25 op 40%.

Opmerkingen en conclusies. Het gebrek aan kapitaal is een van de belangrijkste factoren welke de economische bedrijfsvoering belemmeren. In het algemeen heeft men de opbrengst van het geld in het boerenbedrijf op ongeveer 10% berekend. Er wordt niet ten volle gebruik gemaakt van de mogelijkheden om kapitaal in het bedrijf te benutten voor intensiveren.

Vele farmers zijn niet voldoende vertrouwd met het gebruik van geleend geld tot verbetering van het bedrijf.

Vele farmers missen de ontwikkeling en het economisch inzicht om een goed gebruik van meer geld te maken.

Vele farmers durven niet te aanvaarden de grotere risico's welke schuilen in het lenen van meer geld.

Vele farmers zien het boeren niet als "zaken-doen". Zulke lieden houden dan ook niet hun gezinsuitgaven gescheiden van hun bedrijf. Zulke lieden houden geen boek.

De geldschieter beperkt soms het crediet wegens onbekendheid met de boerderij of wegens gebrek aan durf en inzicht.

De terugbetalingen zijn ongelukkig gesteld zodat ze niet overeenkomen met de vorm van seizoen-inkomsten van het bedrijf.

Zo zijn er dus allerlei redenen waarom het boerenbedrijf niet volledig gebruik maakt van kapitaals-intensivering.

Slotopmerking. Bij het contact met vele nieuwe boeren in West-Ontario is mij (Ir B.) ook gebleken dat er een enorm verschil is in aanpak. In het algemeen natuurlijk zitten onze mensen er "dik onder". En uiteraard moet men wel voorzichtig zijn met geld lenen. Aan de andere kant echter is het nodig om het bedrijf zoveel mogelijk op volle toeren te laten draaien om een voldoende hoog bruto-inkomen te verkrijgen. En als men dat niet kan bereiken moeten er bronnen van inkomsten worden gevonden buiten het bedrijf.

Vergeet niet uw vragen te sturen aan C.-C. of aan mijn persoonlijk adres: R. R. 3, London, Ont.

OUDERS en KINDEREN

„KINDERZEGEN"

Een woord dat in onze kringen nog met volle overtuiging wordt uitgesproken.

Gelukkig!

En inderdaad, kinderen te mogen hebben is een van de grootste gaven die God ons schenkt.

Op deze door de zonde misvormde wereld is er echter aan het allermooiste nog een donkere zijde. Zo heeft ook het bezit van kinderen niet alleen een mooie kant, maar ook een keerzijde.

Zeker, ze brengen vrolijkheid en vreugde in duizenden ouderharten.

Doch ook: hoeveel zorgen berokkenen ze aan diezelfde ouders!

Soms onnodige!

Een andere keer zorgen, waarvoor grond aanwezig schijnt te zijn. Vaak echter hechten ouders dan te groot gewicht aan op zichzelf niet zo verontrustende verschijnselen.

Tenslotte ook zorgen van heel ernstige aard.

Daar is een moeder met een allerliefst dochtertje, een meisje van ruim twee en een half jaar. Lichamelijk is het kind perfect in orde. Heldere pientere ogen, vlug en vlot in haar bewegingen, speelt veel en graag, is niet buitengewoon lastig, zo echt een "kind om te stelen". Maar toch is moeder's (en vader's) hart wat ongerust, want Mientje "praat" vrijwel nog geen woord; enkele klanken, die vader en moeder alleen begrijpen kunnen, is alles, wat we dan misschien nog "praten" zouden kunnen noemen. En bij de buren hebben ze een meisje van meer dan een jaar jonger en dat kind kan al allerlei woordjes zeggen. Zou er met Mientje iets niet helemaal in orde zijn? vraagt moeder zich ongerust af.

Daar is een ouderpaar met een zoontje van even over de drie jaar oud. Tot voor enkele maanden de bron van bijna ongestoorde vreugde voor de ouders. Doch vrij plotseling kwam er een keer. Dick begint grenzenloos koppig te worden. Haast in alles is hij "dwars tegen de draad in". Vader en moeder hebben al meermalen de vraag besproken, wat er toch wel verkeerd in hun methode van opvoeding mag wezen dat het resultaat zo "averechts" is. (Gelukkig de ouders, die dit nog samen overleggen!)

Daar is een moeder, die zich heel ernstige zorgen maakt over haar vijfde spruit. Deze kan, in tegenstelling met de andere vier, die altijd(?) de waarheid spraken, toch zo verschrikkelijk en hardnekkig liegen, dat je er radeloos tegenover zou worden. Wat moeten ze er tegen beginnen? Is er dan iets tegen te beginnen? Is het niet "aangeboren"?

Daar is een ouderpaar, dat de vreugde om zijn kind, nu het naar school gaat, verstoord ziet, omdat Jan op school niet mee kan komen. Thuis een opgewekte, speelse jongen, maar nog een beetje een "moederskindje", wil het echter op school niet lukken. De juffrouw uit de eerste klas heeft de ouders al gewaarschuwd, dat het wel "zitten blijven" zal moeten worden. Is hun Jan dan "dom"?

Ja, die school brengt wat verdriet in het leven van kinderen en ouders. Je kunt daarbij soms voor zulke onverwachte wonderlijke dingen komen te staan.

Bert ging graag naar school. In de eerste klas liep het ook best. Hij ging met mooie cijfers over naar klas twee. En nu? Ineens kan hij niet meer meekomen met lezen. Hoe de juffrouw, geholpen thuis door vader en vooral door moeder, ook haar best doet hem de kunst bij te brengen, 't lukt niet. De leeskunst wordt hij niet machtig. 't Gekke is, dat hij de woordjes, die hij in de eerste klas al lang kon "lezen", nu ook niet eens meer kent. Versje opzeggen en rekenen en schrijven gaat allemaal best, maar 't lezen is hopeloos. Dat gaat "blijven zitten" worden, want een jongen, die de eenvoudigste woorden van de eerste klas nog niet kan lezen, kan onmogelijk naar klas drie. Wat is er met Bert toch aan de hand?

Zo komen er allerlei dingen, die (al of niet ten onrechte) het ouderhart verontrusten.

Soms zijn het heel ernstige zaken!

Daar komt een vader bij me. Hij is ten einde raad. Zijn oudste, altijd al een moeilijk kind, maakt het de laatste tijd wel heel erg. Hij is nu bijna twaalf jaar, bezoekt ('t was in Nederland) de ULO-school en kan daar eigenlijk niet meekomen. Maar dat is het ergste niet. Henry is de laatste tijd aan het stelen gegaan. Het begon met kleinigheden, maar 't ging van kwaad tot erger. En nu heeft hij vader's kassa (vader heeft een groot winkelbedrijf) leeggehaald en de buit - enkele honderden guldens - in een paar dagen tijds met zijn kameraden vrijwel geheel opgemaakt. "Wat moet ik doen?" is vader's angstige vraag. "Nu was het nog bij mijzelf, maar straks doet Henry het bij een vreemde, en wat dan? Zo groeit hij op voor galg en rad!"

We zouden zo door kunnen gaan voorbeelden aan te halen van kinderen, die op de een of andere wijze de ouders zorg berokkenen. En dan zijn het nog (behalve Henry uit het laatste voorbeeld) helemaal geen "probleemkinderen", maar kinderen van alle dag.

We hebben ons voorgesteld in deze rubriek eens samen over ons en onze kinderen te praten. Misschien dat er al pratend in een enkel opzicht soms wat meer begrip voor het gedrag van onze kinderen komt. Er is een Frans gezegde: "Alles begrijpen is alles vergeven". En hoewel deze stelling zeker aanvechtbaar is, is het toch wel zeker, dat ons hart minder vaak ongerust zal wezen over het gedrag van onze kinderen, wanneer wij dat gedrag kunnen zien tegen de achtergrond van de ontwikkeling van het kind in het algemeen. Wel schiep God elk kind met eigen aanleg, met eigen aard en karakter-dispositie, maar toch hebben alle kinderen in hun ontwikkeling wel zoveel gemeenschappelijks, dat daarover te praten valt.

Praten over **ons** en onze kinderen. Ja, want ook bij ons, opvoeders, mankeert er nog wel eens wat aan de houding tegenover ons kroost. Een Duits predikant uit de 18de eeuw - hij was niet al te orthodox in de leer, maar rationalistisch ingesteld - heeft eens geschreven: "Laten we beginnen de oorzaak van de fouten onzer kinderen bij onszelf te zoeken".

En dat is werkelijk nog niet zo'n slechte raad.

In de loop van ons gesprek in deze rubriek zullen we zeker nog wel eens redenen tegenkomen, die ons nopen de hand in eigen boezem te steken.

Zo gaan we deze reeks artikelen beginnen.

Geve God, dat het tot zegen voor Zijn aan onze zorgen toevertrouwde kinderen moge wezen.

drs ARIS HAALBOOM

Opvoeding en Onderwijs (1)

Ja, hier zitten we nu in Canada. Wat zijn we toch begonnen? Armoede? Nee, dat nu juist niet. We hebben niet te klagen hoor. Nee, geen armoede; tenminste niet aan geld en wat geld kopen kan.

En toch armoede. Je mist zoveel. Je mist je oude vriendenkring, je familie, je kerkelijk leven, verenigingsleven, je.... gezelligheid, je vrije, brede omgang, je kennis van land en volk... In Holland, daar leefde je, hier besta je slechts. Dat is ook armoede.

En dan de school!

De kerk, nou ja, dat gaat nog. Ja ik zou zeggen dat gaat wel aardig. In Nederland was alles.. pasklaar. Die kerk stond er al zo lang, dat hoorde immers zo. Een dorp zonder kerk... nee, maar, dat bestond toch niet! Nou, we hebben hier zelf niet alleen een kerk moeten bouwen, maar een gemeente stichten. Dank zij de hulp uit de Verenigde Staten, is ons dat nogal spoedig gelukt. Om je de waarheid te zeggen, daarin hebben we wel wat gewonnen. Zelf zo iets aan te pakken en tot stand te brengen dat doet iets aan je en in je. Ik weet niet recht hoe ik dat uitdrukken moet, maar... naar de kerk gaan die door anderen gesticht en gebouwd is, of zelf een kerk stichten en bouwen en dan „er heen" gaan... dat is toch een heel verschil. Je hebt dan zo'n gevoel alsof je iets voor Gods Koninkrijk gedaan hebt. Nee, daar ben je dan niet in de eerste plaats trots op, daar ben je dankbaar voor. En dan, je moet duchtig meewerken om de zaak gaande te houden. In Nederland misschien nooit een kans gehad om in het voorgestoelte te zitten, om een leidende positie in te nemen. Hier moet je aanpakken, of je wilt of niet. Ieder lidmaat telt hier voor meer. Je leeft er meer in. Er moet ook heel wat meer geofferd worden. En dan, waardeer je het ook meer. Natuurlijk! Je geestelijk leven is warmer, rijker, dieper. Daarvoor moeten we God danken.

Maar de school, daar zitten we eigenlijk mee.

We zijn per slot toch naar Canada gekomen om de kinderen. Of hebben we onszelf maar wat wijsgemaakt? Hebben we dat maar voorgewend om onszelf te overtuigen dat we moesten emigreren?

Wijsgemaakt of niet, nu staan we er voor. Wij zijn christenen van het Calvinistische stempel. We steken boven het „gemiddelde" christendom uit, vooral wat betreft de Verbondsleer. En nu zitten we in Canada, een land dat een christenland heet, maar onder de beste christenen vinden we geen greintje waardering en zo goed als geen kennis van dat Verbond.

Nu weten we wel heel zeker dat het Verbond meer dan lippen-dienst eist. Jawel, het is een Genade Verbond, maar... er zijn twee betrokken in dit Verbond: God en ik, God die uit genade dit Verbond oprichtte en aanbood, met de belofte nooit Zijn eens gegeven Woord te zullen krenken, maar het eeuwig te gedenken, en ik, die van God genade ontving om dat Verbond te aanvaarden. En bij het aanvaarden van dit Genade Verbond heb ik God beloofd dat ik ook zou werken, uit dank en liefde, iets doen, om Hem uit de vruchten te tonen dat het mij werkelijk menens is. Toen God het teken en zegel gaf, gaf ik mijn woord: Ik geloof, en ik zal mijn kinderen onderwijzen en opvoeden, en laten onderwijzen en opvoeden „in de voorzeide leer."

Ziet u, daar zitten we nu mee!

UITVLUGT

TORONTO STICHTING VAN CHRISTELIJKE SCHOLEN

Op Dinsdagavond 13 Juli, 1954, werd in het basement van de First Christian Reformed Church of Toronto een belangrijke vergadering gehouden.

Er waren tegenwoordig twee werkcommissies voor bevordering van de stichting van christelijke scholen in Toronto.

Van de commissie voor East waren aanwezig de brs. Brokking en Feenstra, van de commissie voor West de brs. Both en Westerink (v. d. Chr. Ger. Kerk) Hofland, Knoops, Kuipers, Speelman en Van Dalen.

Als toehoorders waren aanwezig Rev. Guillaume en Rev. Rook.

De vergadering stond onder leiding van br. Hofland.

Met grote eenstemmigheid werden de volgende besluiten genomen: Er zullen twee christelijke schoolverenigingen worden opgericht: een voor Oost en een voor West. In de maanden September—October zal in West en Oost een ledenvergadering worden samengeroepen voor de volgende agendapunten: 1e aftreding van de werkcommissie. Bestuursverkiezing. 2e Vaststelling van statuten en reglementen.

Vervolgens werd besloten tot een nauwe samenwerking tussen Oost en West. In de toekomst zal gestreefd worden naar de oprichting van een Bond van Christelijke Scholen in Canada, teneinde gezamenlijk de strijd voor christelijk onderwijs te voeren, daar georganiseerde samenwerking voor de weinige bestaande christelijke scholen in Canada van het hoogste belang is.

Kerk en school zullen dan ook ten nauwste samenwerken om de stichting van christelijke scholen te bevorderen in Toronto en daarbuiten.

Ook met andere kerken zal contact gezocht worden en gepoogd zal worden op de basis van de drie "Formulieren van Enigheid" tot goede samenwerking te komen.

Met algemene eenstemmigheid werd besloten om de actie voor de stichting van christelijke scholen zo krachtig mogelijk ter hand te nemen.

Het is schuldige nalatigheid om onze gedoopte kinderen de zegen van het christelijk onderwijs te onthouden. De afgelegde doopbelofte noopt ons tot vurige ijver om zo spoedig mogelijk tot stichting van 'n christelijke school over te gaan.

Moge de Heere ons aller hart bereid maken tot Zijn dienst.

FOR BOYS AND GIRLS

by Uncle Richard

Boys and girls,

Here are the answers to the riddles of the July 15 issue:

1

m
men
Hosea
Jehoram
Machpelah
Mesopotamia
Mount Nebo
Malachi
Mamre
Tin
a

2. Straight Street, Iconium, Macedonia, Olivet, Nicodemus, Philippi, Ephesus, Timothy, Elymas, Rhodes.

The first letters form the name Simon Peter.

3. Kehila, Endor, Damaris, ossenstok, Rehoboth, Lycaonie, Arimathea, Omega, Matthias, Eglon, reismantel.

De eerste letters vormen de naam Kedor-Laomer.

4. Mozes, Aaron, Abel, Ruth, Tola, Elia, Nain, Lachis, Uria, Titus, Hadassa, Ehud, Rachel.

De eerste letters vormen de naam Maarten Luther.

How many points has everybody now?

Annie de Haan 40, William de Haan 40, Dorothy de Haan 40, Jenny Nijwening 41, Clementine Vermeulen 35, Homme van der Vecht 25, Jeanette Vos 40, Christine van der Vecht 13, Martha Jean Witt 39, Dick van de Wal 29, Jane Westerhuis 29. (What a few names this time!)

And now the new riddles:

1.
x . . . .
x . . . .
x . . . .
x . . . . . .
x . . . .
x . . . . . .
x . . . .
x . . . . .
x . . . . .
x . . . . . .

A king who saw fingers writing on the wall.
Where Solomon's sailors found gold.
Man from whom Jesus said that he was an Israelite in whom was no guile.
Second name of one of the disciples.
Governor before whom Paul must defend himself.
King who listened to Paul's defence.
City on the Sea of Galilee (John 6:1).
Son of Abraham.
King who became a leper.
City where Gideon's soldiers gave each of the elders of the city a thrashing with thorns.

The first letters form the name ....

Who was that?

2. Zet de volgende woorden zo onder elkaar, dat je van boven naar beneden de namen van twee bekende personen uit de kerkgeschiedenis kunt lezen.

Bewaren, komiek, knellen, bedillen, flitsen, babbelkous, afsterven, Isodorus, schuurdeur, soda.

3.
x . . . .
x . . . .
x . . . . . .
x . . . . . .
x . . . . .
x . . . .
x . . . . .
x . . . . .
x . . . .

Biblical word for "desert".
Descendant of Israel.
Brother of Martha and Mary.
Mountains north of the land of the Jews.
Prophet during the reign of Hezekiah.
"Wife" of the King Agrippa.
Mountains where the Amalekites lived (Ex. 17).
Sister-in-law of Ruth.
Sister-in-law of Leah.
Wife of the governor Felix.

The first letters form the name of a man, who lived just before the man of the first riddle.

4. En nu weer wat „geheimschrift":

Chs izzq hr gds svzzke ddtvdm fdkdcdm, czs Anmhazshtr ahi Ltqltqvntcd vdqc udqlnnqc. Ajko obbn cfuflfou "Cppetdibqqfs wbo idu hpfef."

8-9-10 23-1-19 4-4-13 21-26-13 3-4 6-17-14-19-4 12-26-13-13-4-13 8-13 3-4 17-14-14-12-18-4 10-4-17-10 5-10-6 10-11-23-6-19-5-6 23-16-16-19 5-6 6-6-15-9-6-10-5 5-6-19 12-6-19-12.

Wat staat daar?

UNCLE RICHARD
P. O. Box 726
Petrolia, Ont.

Dezelfde opdracht en hetzelfde vertrouwen

In de Utrechtse "Classicale Kerkbode" kwamen we de hier volgende brief tegen van ds A. J. de Graaf, predikant te Sydney in Australie.

Het is goed voor ons te weten, dat broeders aan de andere kant van de wereld dezelfde problemen en dezelfde strijd kennen als wij hier.

Het is voor hen en voor ons nog beter te weten, dat het Dezelfde God is, Die ginds en hier roept in Zijn dienst. Van Hem zegt de Schrift: Hij, Die roept is getrouw, Die het ook doen zal.

Hier volgt het artikel.

Steeds nieuwe problemen moeten onder het mes: acuut is dat van de scholen: in samenwerking met Nieuw Zeeland is er nu voorbereiding om tot schoolverenigingen te komen, want het moet een school van de **ouders**, niet van de **kerk** worden, de **ouders** immers beloofden om hun kinderen "in de voorzeide leer te onderwijzen en... te doen onderwijzen". En dat dit hier nodig is, is buiten kijf. De onderwijzers vertellen hier aan snotapen van een paar turven hoog de evolutie-theorie al: dat de mens "zich zelf ontwikkeld heeft" via kwal, reptiel, zoogdier, uit de aap en... want dat is de bedoeling van de "heren":.... zich zelf zal blijven ontwikkelen tot "super-mens", die niet meer onder de gevolgen van de zonde noch onder de zonde zelf gebukt gaat: in een "self-made" wereld-waarin-gerechtigheid-woont". Dat dit niet alleen strijdt met het scheppingsverhaal: "Naar zijn aard" en met de onbevooroordeeld de natuur beschouwen (waar zijn de **feiten??**) maar ook met het grondthema van de Heilige Schrift (Gods genade in Christus de enige uitweg voor een in schuld verloren mensheid, die niet evolueerde maar degenereerde), behoeft geen betoog. Je schrikt je wild als die knapen met deze verhalen bij je komen op de catechisatie. Wat ben ik nou dankbaar voor mijn B-opleiding! Dat moesten alle dominees hebben! Goed, hier krijgen de kinderen dan eens per week godsdienstonderwijs op school. Want "dat hoort er toch ook bij...." Ja zeker, dat wil de traditiegebonden angelsaks niet graag ontkennen! Maar het wordt een - hoe langer hoe stoffiger - vakje van het leven. Want de dominee vertelt de kinderen het ene uur de souvereiniteit van de scheppende en herscheppende God - als het tenminste een "goeie" is en niet een van die "moraaltheologen" - en een uur later komt de meester en gaat op zijn terrein aan de gang: de autonome, zelfstandige mens, eigen meester, niemand knecht. Op weg naar de Vooruitgang....

Als u de passie der vaderen voor de schoolstrijd wilt her-beleven, kom dan hier! Wat is nu van velen de reactie? "Ga toch niet naar dat goddeloze land!"

Terwijl er tegenover staat dat de taak, ons hier op de schouders gelegd, zo groot is, en zo vormend, moet aangevat worden door mensen die nog weten wat geloofsgehoorzaamheid is. Geloofsgehoorzaamheid die je niet kweekt bij de kachel in de veilige beslotenheid van de beschermende kring.

Vormend, ja. Velen, die in Nederland kerkelijk maar vaak "lastposten" waren, onverschillige figuren die je nooit meekreeg, **worden hier wakker:** je moet!

EVEN AANLEGGEN
BIJ HET LAGE LANDJE

"OVER THE BRIDGE"

Langzaam maar zeker ondergaat de grote Moerdijk-Spoorbrug een verjongingskuur. Boog voor boog worden de delen van de brug, die al meer dan 80 jaar oud is en maar enkel spoor heeft, door nieuwe vervangen. De eerste nieuwe overspanning is nu "ingevaren", zoals dat heet. In de nabijheid worden de afzonderlijke segmenten in elkaar gezet. Het zal tot volgend jaar duren eer alle bogen - de nieuwe brug zal overigens geen bogen meer hebben - zijn vervangen.

DE TIPPELAAR

Opa Schram, de oude baas die beroemd is geworden omdat hij ondanks zijn 67 jaren een voetreis naar Rome en terug heeft ondernomen, is dezer dagen weer bij Eisden op vaderlandse bodem teruggekeerd. Drie paar schoenen heeft ie "op-gelopen", zijn wandelstok is enkele centimeters korter en zijn bagagekarretje - een soort kinderwagen - moest onderweg maar eventjes 12 keer gerepareerd worden. "Geen meter heb ik gelift", vertelde hij vol trots, terwijl hij de nieuwsgierigen een schoolschrift vol vreemde stempels toonde. Moe was opa niet en evenmin stijf. Opgewekt zette hij na de douaneformaliteiten vervuld te hebben er de pas weer in: opa Schram, een bruinverbrand gezicht met een witte baard, twee felle oogjes achter zijn stalen brilletje, zijn zwarte alpino rechtvaardig op het hoofd geplant. Waarom opa Schram nu terug kwam? Omdat hij op tijd wilde zijn voor de komende Vierdaagse.....

DIE DURE TRAM

Na andere trammaatschappijen volgt nu ook Amsterdam met een verhoging van zijn tarieven. Voor oud-Amsterdammers: een overstapje kost nu twee dubbeltjes en een knipkaart voor vier ritten vijf en zestig cent. Een en ander is met ingang van 1 Augustus ingegaan.

HET GAAT GOED MET DE K.L.M.

Wat te zeggen van de K.L.M., die voor 't eerst in haar geschiedenis een dividend uitkeert van niet minder dan vier procent? Gebleken is, zo wordt vastgesteld, in het jaarverslag van de maatschappij, dat de K.L.M. de stormachtige ontwikkeling in de luchtvaart bij kan houden. Steeds groter wordt het aantal passagiers dat vervoerd wordt: de productie steeg met 15% vergeleken met het daaraan voorafgaande jaar. De omzet kwam van 259 millioen (in 1952) op 292 millioen (in 1953). Tot de stijging van de omzet droeg vooral bij de invoering van de z.g. toeristenklasse op het Europese luchtnet. In de toekomst zullen gelijdelijk aan, alle lijnen deze klasse krijgen.

FEUILLETON

TUSSEN TWEE MACHTEN

door S. HARRISON

25)

Hartelijk werd hij door vrouw en kinderen begroet. Zijn getrouwde kinderen, voor zover ze in de stad woonden kwamen kijken, hoe vader het maakte.

Het leek wel, alsof het feest was.

Betty hield zich goed. Ze wilde haar verdriet voor vader verbergen. Vader had al zorgen genoeg. Indien enigszins mogelijk moest hij Maandag weer naar het werk gaan, zonder iets van het verbreken van haar verloving te vermoeden.

Maar vader Wellington leefde hartelijk met de zijnen mee. Daarom merkte hij ook scherp op.

„Ik heb James vanavond niet gezien?" vroeg hij.

„Hij kon zeker niet komen," gaf Betty ten antwoord.

„Moest hij dan uit? Hij komt morgen toch?"

Wat moest Betty nu zeggen. Liegen wilde ze niet. Ze moest het antwoord nog maar zien te ontwijken.

„Afwachten maar," probeerde ze te lachen.

„En hoe ging het in het kamp?" vroeg ze meteen daarna om vaders aandacht af te leiden.

„Het werk went. Ik ben nu lang zo gauw niet moe meer, als de eerste week. Ik verzet ook al veel meer. Eten en ligging zijn goed."

„Kunt u met de mensen nogal opschieten?"

„Je vader is gewoonlijk gauw met de mensen thuis. En de mensen zijn daar net als overal."

Vaders aandacht was van James afgeleid. Tot hoe lang?

Zondagsmiddags vroeg vader: „Waar blijft James toch?"

Betty probeerde nog met een grap de situatie te redden, ook al deed die grap haar pijn: „Hij gunt ons vanmiddag eens aan elkaar."

„Maar daarom kon hij toch wel komen. Hij hoort er toch ook bij."

„Hoe hebt u het vorige Zondag gehad, vader," vroeg Mrs. Wellington.

Vader vertelde van zijn kerkgang, hoe hij genoten had van de wandeling.

„Als het regent, zal het anders niet meevallen."

„Dan moet ik de regen-Zondagen maar thuis komen. Hier is het altijd goed."

's Avonds kwam er visite. De conversatie was levendig. Over het toenemende ongeloof. Over wereldzin bij vele kerkmensen. Hoe door de stoffelijke noden het geestelijk leven werd benauwd.

„Dat hoeft toch niet. Integendeel: We moeten wel veel missen door de werkloosheid. Maar de rijkdom van Gods genade blijft."

Het werd even stil.

Opeens miste vader zijn aanstaande schoonzoon weer.

„Nu heb ik heel de dag James nog niet gezien. Hoe zit dat toch."

Toen gooide Jack het eruit: „Dat is ook zo'n heerlijk nummer. Vandaag twee keer in de kerk. En de verloving met Betty verbreekt hij, omdat haar vader zonder werk is. Verbeeld je, dat de mensen zouden kunnen zeggen: „De schoonvader van Mr. Wallis is in de werkverschaffing." Hij zal wel gauw een meisje nemen met geld."

Betty liep naar de keuken. Zolang ze in de kamer was hield ze zich goed. In de keuken ging ze zitten, het hoofd op tafel, snikkend. „En nu wist vader het toch. Nu moest vader dat verdriet ook nog dragen."

In de kamer kwam een heel dispuut.

Moeder vertelde wat ze er van wist. Hoe James niet wilde wachten met trouwen.

„Hij wou van haar af, anders is het niet. Hij dreef dat van het trouwen door, om met goed fatsoen van haar af te komen. Wij zijn die lui te min."

„Jongen, oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Denk je dat je Betty er mee helpt zo te praten? Je maakt dat ze er nog meer verdriet van heeft. Je mag ook zo niet oordelen. Als God eens zo over ons zou oordelen, wij zouden allen verloren zijn. Wij moeten vergeven, gelijk wij geloven, dat God ons vergeeft."

„Ja, als u daarop komt... Maar ik vind het gruwelijk. Een verloving met een keurig meisje als Betty afmaken, alleen, omdat haar vader werkloos is. Als die Stefenson er maar niet achter zit."

„Jongen, jongen, wees toch voorzichtig. Wat weet je er van?"

„Ik vermoed alleen maar. Zijn haat is nog niet uitgewerkt vrees ik. Hij is er gemeen genoeg voor."

Zo dreigde de blijde Zondag droef te eindigen.

Ook bij Mr. Stefenson was visite geweest: Mr. en Mrs. Stanford en Mr. en Mrs. Stower. Beide families waren zeer vereerd een Zondagavond bij Mr. en Mrs. Stefenson genodigd te zijn.

Ze hadden het best gehad.

Een uitgebreide tea, daarna een glaasje likeur.

„Hier zult u heel wat voor neergeteld hebben. Mr. Stefenson," was Mr. Stanford zo vrij op te merken.

„De mannen die het mij bezorgd hebben, heeft het ook heel wat risico en gevaar gekost. Risico en gevaar neergeschoten te worden moet goed worden betaald. Maar we kunnen het in ieder geval nog krijgen," lachte Mr. Stefenson.

„Van het jaar treedt de oude Biron af en stelt zich niet meer herkiesbaar. U moest dan maar weer ouderling worden."

„Ik voel er weinig meer voor. Vroeger heb ik mijn beste krachten aan de kerk gegeven. Toen heeft de dominee me door zijn drijven uit het ambt gejaagd. Ik geef mijn krachten nu aan allerlei sociaal werk. Dat is dankbaarder. En eveneens rustig. Ik zou een verkiezing als ouderling hoogstens wel appreciëren als eerherstel.

OOK LEUK

Ondanks de herrie die is ontketend in Bloemendaal toen een voorstel werd aangenomen door de raad om de scheidende burgemeester te eren door zijn naam aan een laan te verbinden, is (door de burgemeester zelf) deze Den Texlaan toch "gedoopt". De plechtigheid werd bijgewoond door enkele raadsleden en een paar belangstellenden. De bewoners van de straat lieten allen verstek gaan. Hartelijkheid is maar alles!

ANNEXATIE

Den Haag heeft weer eens een oude koe uit de sloot gehaald en is met de annexatie op de proppen gekomen. Voorburg, Rijswijk, Wassenaar en Leidschendam wil de schrokkerige hofstad (die eigenlijk geen hofstad meer is) er bij hebben. B. & W. motiveren een en ander door naar voren te brengen dat de bouwgrond volkomen is uitgeput en dat annexatie nodig is omdat anders de verwoeste binnenstad niet gesaneerd kan worden. De reactie is natuurlijk niet uitgebleven. Eensgezind hebben de betrokken gemeenten met hun dappere burgervaders aan het hoofd tegen dit plan geprotesteerd. Een van de dorpsargumenten is, dat Den Haag genoeg grond had kunnen hebben als men maar niet raak gebouwd had met de z.g. laagbouw. Voorts werd de Haagse bestuurderen onder de aandacht gebracht, dat geen van de betrokken gemeenten bij de structuur van Den Haag hoort en dat met een dergelijke centralisatie de burgerij van Voorburg, Leidschendam, Rijswijk en Wassenaar niet is gediend: ze zouden verworden tot vergeten groepen in het grote-stadsgeheel.

EEN GOEDE METHODE OM ACHTER DE WAARHEID TE KOMEN

Eric Sydney Smith, een Engelse journalist, die in de bezettingstijd als escadrilleleider van de R.A.F. boven Rotterdam werd neergeschoten, heeft via een Maasstedelijk blad enkele vragen gesteld aan mensen, die die hem destijds behulpzaam zijn geweest bij zijn poging om uit Duitse handen te blijven, mensen waarvan hij de namen niet wist. Op alle vragen kwamen antwoorden binnen. Smith kon daardoor een gesprek hebben met een zeeman, die hem indertijd geld gaf en van een andere helper kreeg hij een foto die clandestien genomen was van zijn neergestorte toestel. Bovendien kon een dame hem nog als herinnering aan zijn hachelijk avontuur de bijl uit zijn vliegtuig (gemerkt en wel) en een stuk van de vleugel overhandigen.

TELEVISIE

Willem Vogt, de bekende radio-pionier, heeft voorspeld dat door het toepassen van de televisie de radio omroep over een kwart eeuw volkomen verdwenen zal zijn. Sinds enkele weken is een samenwerking in Europees verband wat betreft de televisie gerealiseerd, een proef die zeer geslaagd kan worden genoemd. Bij het bouwen van een definitieve televisiezender zou de heer Vogt het verstandig vinden, de zwart-wit fase maar meteen over te slaan en ineens met de kleurentelevisie te starten. De heer Vogt zag tenslotte ook een ontwikkeling in de richting van de televisie-distributie. De kosten voor de kijkers kunnen naar zijn mening belangrijk worden gedrukt, indien gebruik wordt gemaakt van gemeenschappelijke antennes en andere onderdelen, waardoor de toestellen de helft van hun apparatuur kunnen ontberen.

„Daar hoop ik dan ook mijn best voor te doen. Ik meen, dat de kerk dat aan u en uw grootvader schuldig is."

„En ik niet minder," vulde Mr. Stower Mr. Stanford aan.

Er was die avond een kaartje gelegd. Maar omdat het Zondag was speelde men niet om geld.

De heren Stanford en Stower gingen voldaan naar huis.

Een prettige avond was het geweest en de relaties met Mr. Stefenson waren hechter geworden.

Even over half elf had bij de Wellingtons Jack het teken tot opstaan gegeven.

„Vader moet morgen vroeg op," zei hij. „We moeten het dus niet al te laat maken. Sterkte, Vader!"

Vader en moeder en Betty bleven gedrieen achter.

„Zullen we nog samen lezen?" had vader gevraagd.

Hij sloeg de bijbel op en las uit Romeinen acht.

„En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede...

Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn...

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar voor ons allen heeft overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Wie is het die verdoemt? Christus is het... die ook voor ons bidt.

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?...

Meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft.

Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven... noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere."

Toen vouwde vader Wellington de handen en hij bad met de Zijnen. Hij bad voor al zijn kinderen, maar bijzonder „voor de dochter, die Gij, o Heere, zo diep bedroefd en ernstig beproefd hebt in haar liefde. O God, reken hem, die haar dit aandeed, deze zonde niet toe. En wil ook haar sterken en begenadigen, zich rijk te weten in Uw liefde. Bindt haar steeds meer aan U. En wil het ook voor deze wereld wel maken." Hij bad ook voor zichzelf, om sterk en gelovig te mogen blijven temidden van hen, die God niet vreesden. „En wil ook uit die dwalenden tot U bekeren. Er is toch geen echte vreugde buiten U. Gef dat zij en wij allen die vreugd zoeken mogen."

Zo eindigde de Zondag in het huis, waar de vader de volgende dag weer naar de werkverschaffing moest, en de dochter van haar aards geluk was beroofd.

Betty kon meebidden en meedanken. God had haar gesterkt. Toch had ze het soms nog wel eens moeilijk.

En vader droeg de smart van zijn dochter als een nieuwe last. Hij had een onderwerp meer om voor te bidden.

Een half jaar later verloofde James Wallis zich met Miss Stefany Morris, de enige dochter van een goudsmid uit Granttown. Het meisje behoorde in naam tot de Methodisten-kerk. Practisch bekommerde zij zich niet om God en Zijn dienst. Om James te plezieren wilde ze echter, als ze trouwden, wel naar zijn kerk overkomen.

De oude heer Wallis was heel blij, dat zijn zoon „van die familie van armoedzaaiers af was." Hij heeft Mr. William Stefenson voor zijn goede raad nog hartelijk bedankt.

Ds. Maclure kreeg het moeilijk.

Verschillende kerkeraadsleden noemden telkens Mr. Stefenson als candidaat-ouderling. Maar dat kon toch niet? De man, die zijn broeder brodeloos had gemaakt, omdat deze hem op zijn zonde wees, kon toch geen voorganger zijn in Christus' kerk.

Vorige week had Mr. Stanford weer gezegd: „Dominee u moet wat soepel wezen. Die zaak van Wellington is al drie jaren oud. Mr. Stefenson is niettegenstaande zijn voor hem zeer pijnlijke uittreding uit het ambt toch lid van de kerk gebleven. U moet kunnen vergeven en vergeten."

Wat een verwarring van denkbeelden!

Vergeven had hij van harte, voor zover Mr. Stefenson hem persoonlijk iets misdreven had. Hij bad nog bijna dagelijks voor deze dwalende en zijn gezin. Of God zijn hart mocht neigen, om recht te doen. Er zou wellicht niemand blijder zijn in heel de gemeente dan hij, wanneer Mr. Stefenson het met Wellington goed maakte.

Maar men mocht niet doen, alsof er niets gebeurd was. Hier was gezondigd. En die zonde was nog niet beleden en niet goed gemaakt. Want de Wellingtons leefden nog steeds in grote zorg.

Ds MacLure had geprobeerd Mr. Stanford dit alles aan zijn verstand te brengen. Maar tevergeefs.

Mr. Stanford bleef maar bij zijn: „U moet wat soepel wezen, dominee. Door uw strakke houding blijven de verhoudingen verkeerd."

De volgende Zondagmiddag ging Ds. MacLure even bij de Wellingtons zien. Hij hoopte de ouders thuis te vinden. Helaas trof hij het niet. Mr. Wellington was die Zondag juist in het werkkamp overgebleven.

Nu kwam hij echter iets meer te weten van de moeilijkheden, waarmee de oude Wellington in het werkkamp had te worstelen gehad.

Vader Wellington had de eerste tijd nooit iets van zijn moeite verteld. Nu werkte hij bijna een jaar in het kamp. Het werk wende. De verhouding tot zijn mede-tewerkgestelden werd beter. Ze kregen op de duur eerbied voor de stille man die nooit met hun pretjes meedeed, maar steeds klaar stond om een ander te helpen. Hun spotten sleet uit. Ze verzwegen meest hun uitspattingen voor hem. Dikwijls vroeg de een of ander hem raad in een moeilijke kwestie.

Hij vond soms gelegenheid om op Christus te wijzen.

(Wordt vervolgd.)

KEIENTREKKEN

Duizenden Amersfoorters hebben met enthousiasme het feest van de kei-trek gevierd. Een bonte stoet van in zeventiende-eeuwse kledij gestoken personen alsmede de nodige "keientrekkers" trokken de bekende, elf ton zware kei drie uur lang door de stad om de steen tenslotte in Plantsoen Zuid op een nieuw betonnen voetstuk te plaatsen. Het was daar, dat een eerwaarde nazaat van Jonker Everhard Meyster, die in 1661 de poorters en poorteressen van Amersfoort zover kreeg om de enorme kei binnen de stadsmuren te slepen, kei plus voetstuk aan de huidige burgervader, de heer Molendijk, overdroeg. De burgemeester zei tot de jonker (volkomen in stijl): "O, jonckheer, edele ende schoon, vestigh u hier togch metterwoon, ghij man togch van den daedt, kwaemt wis en zeker in den raedt - en geloof mij op mijn woordt, wij waren dan attractie-oord....."

DE FRANSE PRESIDENT KOMT!

Alles wordt in gereedheid gebracht voor het komende bezoek van de Franse president en zijn echtgenote, de heer en mevrouw Coty. Op Schiphol wordt voortdurend generale repetitie gehouden om de ontvangst volgens het protocol te doen verlopen. Het is voor het eerst in de geschiedenis van de Amsterdamse luchthaven dat een officieel bezoek hier begint. Er komt o.a. een rollende perstribune die de persfotografen naar alle punten brengt, waar gebeurtenissen moeten worden vereeuwigd.

SPAREN KUNNEN ZE

Bij de Rijkspostspaarbank werd in de eerste helft van dit jaar met een bedrag van 36 millioen reeds meer gespaard dan in geheel 1953, toen het totaal gespaarde een bedrag van 33 millioen gulden beliep. Een en ander hangt nauw samen met de periode van hoog-conjunctuur die Nederland doormaakt.

VEILIGHEID OP DE AFSLUITDIJK

De afsluitdijk, het gigantische werkstuk dat in het buitenland zoveel bewondering geniet, krijgt binnenkort op gezette afstanden telefoonposten die door automobilisten en anderen in geval van nood op gemakkelijke wijze kunnen worden bediend. Als men de microfoon opneemt, heeft men meteen verbinding met de centrale die onmiddellijk voor assistentie kan zorgen.

BIJ HET VERLATEN VAN HET C.N.V.

De penningmeester van het Christelijk Nationaal Vakverbond, de heer G. Moll, heeft onder grote belangstelling afscheid genomen. Hem werden vele geschenken gegeven, vele woorden van lof toegezwaaid, maar het mooiste voor de actieve functionaris was toch wel dat hem werd medegedeeld dat het H.M. de Koningin behaagd had hem te benoemen tot officier in de Orde van Oranje Nassau.

HOEVEEL LOON?

De looncommissie van de Stichting van de Arbeid is gereed gekomen met een rapport over een te wijzigen methode van de loonvorming. Het rapport acht volledige vrije loonvorming onjuist, doch er zal - bedrijfstak gewijze - wel meer vrijheid moeten komen. Men is bevreesd voor de Nederlandse exportpositie als de loonvorming geheél wordt vrijgelaten. Te verwachten is, dat de besprekingen nog geruime tijd in beslag zullen nemen, zodat het nog wel enkele maanden zal duren voor de regering met wijzigingsvoorstellen bij de Tweede Kamer komt.

EEN NIEUW SOORT SCHIP

Bij een scheepswerf te Maassluis is door de Koninklijke Shell opdracht gegeven tot de bouw van een z.g. aquiavon, een door Zweedse ingenieurs ontworpen scheepstype, dat zich tijdens de vaart gedeeltelijk uit het water verheft en een uitstekend vervoermiddel is in moeilijk bevaarbare rivieren. De Shell gaat de vaartuigen, die snelheden kunnen bereiken van 50 tot 60 km per uur, gebruiken in het lastig bevaarbare oliegebied van Venezuela.

DE 8e SYMPHONIE VAN MAHLER

Niet alleen uit Nederland maar ook ver uit het buitenland kwamen concertbezoekers naar Rotterdam om in Ahoy-hal te luisteren naar de achtste symphonie van Mahler, die door een enorm orkest en een gigantisch koor moet worden uitgevoerd. Het geheel stond onder leiding van Eduard Flipse. Het aantal der bezoekers beliep meer dan twintigduizend. Er waren meer dan duizend uitvoerenden. Via verschillende zenders werd het concert uitgezonden; het is ook op gramofoonplaten vastgelegd.

Uit de Oost en de West

Het overleg met Indonesie over het Uniestatuut, dat nu al geruime tijd aan de gang is, vordert uiterst moeizaam. In Djakarta heerst over het algemeen pessimisme over de mogelijkheden van succes bij de onderhandelingen. Men meent dat de verschillen zo groot zijn, en de bitterheid daarover zo intens, dat een regeling vrijwel onmogelijk is.

In de New York Times heeft over de Uniebesprekingen een merkwaardig hoofdartikel gestaan. Het blad schreef o.m.: De voornaamste reden voor de Indonesische vastberadenheid om de Unie op te zeggen - de verwerving van Westelijk Nieuw Guinea - is buiten de besprekingen gebleven. De Nederlanders weigeren dit punt in bespreking te nemen, omdat zij dit gebied, dat geografisch helemaal niet bij Indonesie behoort, weigeren prijs te geven. Hierin worden zij krachtig gesteund door Australie, dat de oostelijke helft van het enorme eiland bezit. Het is twijfelachtig, zo gaat het blad verder, of de Indonesiers een bespreking van het lot der Zuid Molukken zullen toelaten, waar de bevolking de Indonesische souvereiniteit heeft verworpen. Ambon verdient gehoor bij de UNO; de zaak der Zuid Molukken, zo besluit het blad, is een der kernredenen voor de ontbinding van de Unie!

Een ander buitenlands blad - de Daily Telegraph - noemt het "geval" Indonesie een enorme blunder. De snelle toeneming van de chaos in dat land, aldus het blad, bevestigt slechts dat degenen die de verdrijving van de Hollanders uit Nederlands Indie een catastrophale blunder hebben genoemd, het bij het rechte eind hebben gehad. Van de onderhandelingen die nu in Den Haag worden gevoerd, kan men weinig meer verwachten dan een impasse, meent de Daily Telegraph, omdat het gedrag van de Indonesische regering weinig hoop geeft dat zij in staat is haar erewoord te houden.

De bedrijven die in Indonesie gevestigd zijn, zo besluit het Britse dagblad, zien met verontrusting naar de snelle om zich heen grijpende inflatie, de massale corruptie en de willekeur van de ambtenaren. De regering heeft weinig respect voor de rechten van de onderdaan; dagbladen worden verboden en tegenstanders in het parlement worden bedreigd. Het bevredigende eind van de Ronde Tafel Conferentie met West Indie geeft bij de gemiddelde Surinamer maar weinig reactie. De meesten tonen geen interesse voor deze zaken en nemen de moeite niet de zaak te begrijpen. Er kan worden aangenomen dat velen er op rekenen, dat, als het statuut straks door de drie volksvertegenwoordigingen zal zijn geratificeerd, er uit de nieuwe "partner" Nederland grote bedragen zullen loskomen voor de verdere opbouw van het land. Voor particulier kapitaal liggen hier mogelijkheden, aldus bevoegde lezingen.

In dit verband moet het noodzakelijk geacht worden dat de regering komt met een duidelijk plan en uitvoering van een immigratiepolitiek op ruime schaal. De nieuwe landbouwbedrijven voor meerjarige gewassen kunnen n.l. op de huidige arbeidsmarkt beslist onvoldoende terecht.

Langs het Hollandse Kerkpad

De veertienjarige Prinses Irene heeft in Londen de geheel herbouwde Ned. Herv. kerk te Austin Fryars geopend, de oudste Hervormde kerk van de wereld en de moederkerk van de Hervormde kerk in Nederland, die in 1550 door vluchtelingen voor het Spaanse geweld werd gesticht (de Hervormde, toen Gereformeerde geheten, kerk in Nederland ontstond pas in 1568).

Duitse vliegers legden bij een aanval in de oorlogsjaren de kerk in puin. In 1952 legde Prinses Irene de eerste steen voor het nieuwe gebouw, dat thans in gebruik is genomen. Verdere hoge gasten bij de opening waren Koningin Juliana, Prinses Alice en de graaf van Athlone.

De dienst werd geleid door de Nederlandse predikant in Londen, ds R. H. van Apeldoorn. Een van de ramen der kerk vertoont de beeltenis van Prinses Irene, staande tegenover de jonge Koning Edward VI, die de "charter" gaf voor het bouwen van de oorspronkelijke kerk. Meer dan duizend mensen hadden zich voor het kerkgebouw verzameld om de Koninklijke Familie bij aankomst en vertrek hartelijk toe te juichen.

De Generale Synode der Ned. Herv. Kerk heeft in haar laatste zitting besloten de vrouw tot alle ambten toe te laten. Deze toelating zal in een kerkordelijke vorm gebracht worden en aan de classicale vergaderingen ter consideratie worden toegezonden. Een principiele toelichting zal aan deze voorstellen voorafgaan.

De Synode sprak voorts uit afwijzend te staan tegenover een eventuele processievrijheid. Besloten werd een geschrift het licht te doen zien, waarin het standpunt van de kerk breed uiteengezet wordt.

Doeltreffend en goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen "Calvinist Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals: jubileums, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdensadvertenties en de aankondiging van Uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen U te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 ct. per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum $ 1.50 per plaatsing.

Voor brieven onder nummer wordt 10 ct. per inkomende brief extra berekend voor porto-kosten, enz.

Zend money-order met Uw advertentie naar het administratie-adres

Box 7, Group 1 Mailboxes, Burlington, Ontario

De Heere verblijdde ons met de geboorte van een dochtertje en zusje. Wij noemen haar

CORNELIA

Mr. en Mrs. P. VOGEL-KRINA
Newcastle, R.R. 2, Ont.
17 Juli, 1954.

CORRESPONDENTIE

Vele Hollandse jongens en meisjes in Holland zoeken correspondentie-vrienden in Canada, via Hucorpa.

Grimsby, Box 888, Ontario.

GEVRAAGD

$1500.00 als eerste hypotheek op 40 acres farm, tegen 5%. Overwaarde $2000.00. Afbetaling: $200.00 plus interest per half jaar. Brieven onder no. 829 aan Calvinist-Contact, Group 1, Box 7, Burlington, Ont.

KOSTHUIS met vrij 3-kamerwoning aangeboden, geschikt voor 3 of 4 jongens. East End Hamilton. Stalling voor cars. Brieven aan M. De Groot, R.R. 3, Hamilton.

Te koop of ruilen voor luxe auto

CHEVROLET TRUCK 1951

2½ ton; 179 inch wiel basis; 14 voet plate laadbak. Truck is in eerste klas staat. C. Wust, Georgia 28, Leamington, Ont.

Needs a **TEACHER** starting Sept. for grades 1, 2, 3. Please send applications to Mr. A. Munneke, principal Abotsford Christian School, B.C.

GEVRAAGD

nette kostgangers, voor de harvest-time, in omgeving waar veel werk is in tabak-app., enz.
Brieven onder no. 828 aan Calvinist-Contact, Group 1, Box 7, Burlington, Ont.

TE KOOP

een pracht trouwjurk (lang) met dubbele sluier, tegen redelijke prijs.
Mrs. REINSMA, North End Store (Trailer), CLINTON, ONT.

GOEDE FARMS TE KOOP

in Collingwood-district. Goedkoop. Schrijf: Wm. VANDERKOOY, 73 Market St., COLLINGWOOD, ONT.

TE KOOP

wegens vertrek, zo goed als nieuw ameublement, naaimachine, car "Pontiac '49", orgel, enz.
H. BRANDSEMA, P.O. CAINSVILLE, ONT.

Hoe onze familie en vrienden naar Canada kunnen komen.

De fieldagenten onzer organisatie zijn steeds op de hoogte met immigratie-regelingen, beide in Nederland en Canada. Het is uw voordeel om zich tot hen te wenden, zij staan gereed om u hierin te helpen.

Hieronder volgt een lijst met namen en adressen van de fieldmen in Canada:

British Columbia:
E. LANINGA, 3676 Imperial Street, South Burnaby, B.C.
A. DE JONG, 1714 Nanaimo Street, New Westminster, B.C.

Alberta:
B. NIEBOER, Iron Springs, Alta.
H. J. TEN HOVE, Blackfalds, Alta.
J. PRINS, Beverly, Alta.

Manitoba en Saskatchewan:
TOM POLET, Lot 131, St. Anne's Rd, P.O. Genthon, Man.

Ontario:
J. VELLINGA, Box 234 Chatham, Ont.
HAMILTON OFFICE, 279 Bay St. S., Hamilton, Ont.
C. STEENHOF, 31 Crane Ave., Weston, Toronto 15, Ont.
J. VANDER VLIET, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.
L. VANDEN BERG, Box 92, Brockville, Ont.

Quebec:
A. DE JONGE, 3075 Barclay Ave., Apt. 4, Montreal, P.Q.

Nova Scotia, Nw. Brunswick, P. Edw. Isl.:
H. J. LAM, P.O. Belmont, N.S.

EEN TRAAN EN EEN LACH ONDER DE HOLLANDSE VLAG

Een Haagse kolenhandelaar vond onlangs in een wagon vetnootjes een splinternieuw kunstgebit. Hij schreef een briefje naar de Staatsmijn Maurits waarin hij vroeg of iemand van het personeel daar misschien zijn kauwgereedschap was kwijtgeraakt. Een mededeling werd op een bord geplakt en waarempel, de rechtmatige eigenaar kwam zich aanmelden. Hij had zijn gebit verloren toen hij onder de grond aan het werk was.

Hij dacht eerst dat het zijn tanden niet waren, omdat ze de weg van alle kool moesten zijn gegaan - via laadkasten, schudzeven, nasorteerzeven en wasserij - en het leek onwaarschijnlijk dat een kunstgebit een dergelijke behandeling zou kunnen doorstaan.

De wonderen bleken de wereld nog niet uit te zijn, want het bewuste gebit was het zijne wel. Trots loopt de houwer nu rond met zijn kunstgebit en iedereen vertelt hij van de wonderbaarlijke tocht van zijn tanden en kiezen.

Deelnemers aan een ouderdag op de vliegbasis Woensdrecht kregen dezer dagen de schrik van hun leven. Tijdens de maaltijd werden kaartjes rondgedeeld waarvan één persoon het nummer had dat recht gaf op een gratis rondvlucht. De gelukkige bleek een Zeeuws boertje te zijn, die, helemaal niet bang, zijn karakteristieke plunje voor de vliegerkleding verwisselde en achterin "de kist" stapte.

De instructeur was nog bezig naast het vliegtuig toen tot ontsteltenis van de honderden toeschouwers, het vliegtuig zich met de "leerling" in beweging zette en over het veld ging hobbelen. Leden van het grondpersoneel renden het toestel achterna, maar te laat: het ding ging steeds harder rijden en verhief zich in de lucht. De nieuwbakken piloot zwaaide nog even met zijn armen en vroeg wat hij moest doen. De Tiger Moth maakte de dolste capriolen, tot het toestel een vreemdsoortige maar gelukkige landing maakte.

De Rode Kruiswagen kwam aangereden om de "piloot", die bleek te zijn flauwgevallen, op een brancard te leggen (ondersteboven, omdat hij zoveel had meegemaakt). Toen begonnen de toeschouwers al te twijfelen. Ze kregen zekerheid toen het 'boertje' zich ontpopte als een van de instructeurs, die een prima nummertje "crazy flying" had weggegeven, waarvoor hij tenslotte een ovatie kreeg.

EMIGRANTEN EN DEVIEZEN

De heer T. Cnossen, de bekende directeur van de Christelijke Emigratie Centrale, heeft verklaard dat er, gezien de huidige economische toestand in Nederland - die uitermate gunstig genoemd wordt, met de nodige gevolgen uiteraard voor de arbeidsmarkt - geen enkele reden is om door extra maatregelen de emigratie enigszins af te remmen. Er is geen grond om aan te nemen dat de huidige hoogconjunctuur in Nederland zal bestendigd blijven, zei hij. Daarnaast zijn er andere factoren die ons vragen op onze hoede te blijven.

Na de oorlog immers, aldus de heer Cnossen, heeft een land als Canada tienduizenden Nederlanders opgenomen. Na Engeland waren wij het belangrijkste emigratieland. Duitsers en Italianen zijn ons sinds enige tijd voorbijgestreefd, nu in Nederland het aantal aanmeldingen is teruggelopen na de tijdelijk grotere omvang van de werkloosheid in Canada. Zou ons land enige jaren minder emigranten leveren, dan zou straks bij een kentering van de conjunctuur, wel eens kunnen blijken, dat de beste gronden in Canada zijn uitgegeven en de beste tijd voorbij is. Veel beter is derhalve, de emigratiemogelijkheden beperkt te handhaven.

Over de nieuwe deviezenregeling die onlangs is afgekondigd - gezinshoofden mogen f. 4000.00 aan deviezen meenemen en voor elk gezinslid nog eens f. 2000.00 - merkte de heer Cnossen op, dat dit niemand mag verleiden in het immigratieland maar ineens voor zichzelf te gaan beginnen. Noodzakelijkerwijs moet men de eerste jaren in loondienst gaan om vertrouwd te raken met allerlei nieuwe omstandigheden in het land van vestiging. Men kan het beste zijn geld zodanig vast zetten, dat men er de eerste tijd niet over kan beschikken.

Wat Australie betreft, zo besloot de heer Cnossen, begint het Canadese voorbeeld door te werken. Allerwegen worden daar committees gevormd, die, wanneer ze straks door de Australische regering worden erkend, in belangrijke mate zelfstandig kunnen optreden bij de plaatsing van emigranten.

Inmiddels is in Australie de vijftigduizendste Nederlandse immigrant gearriveerd en wel met het m.s. Sibajak van de Kon. Rotterdamse Lloyd. Het was de 20-jarige Maria Agnes Scholte uit Amsterdam, die een grootse ontvangst bereid is door de pers, film en radio. Een dag na haar aankomst trad ze in het huwelijk met de Nederlander Frank Zindler. Agnes werd het meest bekende meisje van Melbourne genoemd in de kranten.

HOLLANDSE KOREN ZINGEN IN WOODSTOCK

De Bond van Christelijke Zangverenigingen in Ontario houdt zijn eerste Zangfeest op Maandag 6 September (Labour Day) a.s. te Woodstock, Ont.

Ruim 400 zangers en zangeressen uit alle delen van Ontario zullen op dit Zangfeest hun liederen laten horen, zowel in de Engelse als in de Hollandse taal, en het zal zeker de moeite lonen op deze holiday een bezoek aan Woodstock te brengen.

Men verwacht ook Canadese belangstelling voor dit Hollandse Choir Festival.

Over de voor-verkoop van programma's kan men zich richten tot de secretaris van de Bond, Mr. L. Th. DIJKSTRA, R.R. 2, KITCHENER, ONT.

DE NIAGARA-WATERVALLEN WORDEN GERESTAUREERD

De Niagarawatervallen, Noord-Amerika's meest bezochte natuur-wonder, zullen worden gerestaureerd, volgens berichten, die al enige tijd de ronde hebben gedaan in krant en tijdschrift. De geweldige watervallen hebben geleden enerzijds doordat de rotswand, waarlangs het water in de diepte stort voortdurend afslijt, zodat eigenlijk de waterval zich voortdurend verplaatst, zij het met minieme snelheid, en anderzijds dreigt het toenemend gebruik van waterkracht veel van het indrukwekkende van de waterval weg te nemen.

De bouw van electrische centrales rondom de waterval, is oorzaak dat de waterstroom, die over de steilte naar beneden stort steeds kleiner wordt. Nu wil men echter door enkele grote dammen aan te leggen het beschikbare water zo verdelen, dat zowel de electrische centrales aan hun trek komen, terwijl tegelijkertijd de waterval zelf daar niet onder lijdt.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres: "Calvinist Contact," Group 1, Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont.

Naam ....

Post-adres ....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

....

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

....

Adres ....

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ....

Adres ....

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: "Calvinist Contact," Group 1 Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ....

....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

Post-adres ....

TEGENWOORDIG ADRES